

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

29. ČÍSLO / XVII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 € / 12,05 Sk

19. ČERVENCE 2009

Z obsahu:

**„Nejste hodni,
ale potřebujete ho!“**

Homilie Benedikta XVI.
při slavnosti „Corpus
Domini“ 11. června 2009
- strana 2 -

**Třetí totalita
dvacátého století**

Generace '68 bez příkras
- strana 4 -

**Jakého druhu
byly Ježíšovy zázraky?**

Prof. Dr. Anton Ziegenaus
- strana 6 -

Hodina úmrtí: 20.00 hod.

Vzpomínka na zážitek
mezi životem a smrtí
- strana 7 -

Pán Ježíš o svých kněžích

Moji kněží si musí být
stále vědomi
nekonečné lásky zalíbení
- strana 9 -

Duchovní svaté přijímání

P. Anton Sorg O.Carm.
- strana 10 -

Cum amore ac timore (7)

(dokončení)
- strana 11 -

Běda pastýřům, kteří ničí a rozptylují stádo ... (Jer 23,1)

„Nejste hodni, ale potřebujete ho!“

Toto je moje Tělo, toto je moje Krev. Tato slova, která pronesl Ježíš při Poslední večeři, se opakují pokaždé, když se obnovuje eucharistická oběť. Slyšeli jsme je před chvílí v evangeliu svatého Marka a zazněla se zvláštní evokativní silou právě dnes, o slavnosti Božího Těla. Zavádějí nás v myšlenkách do Večeřadla, dávají nám prožít duchovní klima oné noci, kdy Pán, když slavil se svými Velikonoce, tajemně anticipoval oběť, která se měla naplnit další den na kříži. Ustanovení Eucharistie se nám tak jeví jako anticipace, kterou Ježíš přijímá svou smrt. V tom smyslu

píše svatý Efrém Syrský: Během večeře Ježíš obětoval sám sebe; na kříži ho obětovali druzí (srov. Hymnus o ukřižování, 3,1).

Toto je moje Krev. Je zde jasný vztah k obětní mluvě Izraele. Ježíš představuje sám sebe jako pravou a konečnou oběť, ve které se uskutečňuje odčinění hříchů, které skrze obřady Starého zákona nebylo nikdy zcela naplněno. Po tomto výrazu následují další dva velmi významné. Především Ježíš říká, že jeho krev se *prolévá za mnohé* s pochopitelným vztahem na zpěvy o Božím Služebníkovi, které se nacházejí v knize

Izaiáš (srov. kap. 53). Dodatkem – *krev smlouvy* – Ježíš navíc ukazuje, že díky jeho smrti se uskutečňuje prorocství o nové smlouvě založené na věrnosti a na nekonečné lásce Syna, který se stal člověkem, tedy smlouvy silnější než všechny hříchy lidstva. Stará smlouva byla vyhlášena na Sinaji s obětním obřadem se zvířaty, jak jsme to slyšeli v prvním čtení, a vyvolený národ, osvobozený z egyptského otroctví, slíbil, že bude zachovávat všechna Hospodínova přikázání (srov. Ex 24,3).

Ve skutečnosti se Izrael hned nato zhotovením zlatého tele-

te projevil jako neschopný zachovat věrnost svému slibu, a tím i uzavřené smlouvě, kterou i dále porušoval velmi často a přizpůsoboval svému zkaženému srdci Zákon, který ho měl naučit cestě života. Pán však neustoupil od svého slibu a snažil se skrze proroky obnovovat vnitřní dimenzi smlouvy a oznámil, že bude vepsána nová smlouva do srdce jeho věrných (srov. Jer 31,33) a přetvoří je darem Ducha Svatého (srov. Ez 36,25–27). A právě během Poslední večeře uzavřel Pán se svými učedníky a lidstvem tuto novou smlouvu a potvrdil ji nikoliv obětmi zvířat, jak tomu bylo v minulosti, nýbrž svou vlastní krví, která se stala „krví smlouvy“. Založil ji tedy na vlastní poslušnosti, silnější, jak řekl, než všechny naše hříchy.

To je velmi dobře zřejmé z druhého čtení vzatého z listu Židům, kde svatopisec prohlašuje, že Ježíš je *prostředníkem nové smlouvy* (9,15). To se stalo díky jeho krvi, nebo přesněji řečeno, díky daru sebe sama, kterému dává plnou hodnotu prolití jeho krve. Na kříži je Ježíš současně oběť i kněz: oběť Boha důstojná, protože je bez poskvrny, a velekněz, který obětuje sám sebe z podnětu Ducha Svatého a přimlouvá se za celé lidstvo. Kříž je proto tajemstvím lásky a spásy, která očisťuje – jak se praví v listě Židům – od *mrtvých skutků*, tj. od hříchů a posvěcuje nás tím, že vryvá novou smlouvu do našeho srdce; Eucharistie, která zpřítomňuje oběť na Kříži, nás uschopňuje, abychom žili věrně společenství s Bohem.

Draží bratři a sestry, všechny vás upřímně zdravím, počínaje kardinálem vikářem a ostatními přítomnými kardinály a biskupy: jako lid shromážděný na Sinaji také my chceme dnes večer znovu potvrdit svou věrnost Pánu. Před několika dny při zahájení výročního diecézního setkání jsem zdůraznil

Pokračování na str. 12

Máme ještě v živé paměti, jak se před dvanácti lety nad Moravou usadily olovené mraky a vychrlily na zem přívaly vod, které zaplavily neuvěřitelně rychle rozsáhlé oblasti a způsobily nesmírné škody. Ani poté vytvořený rozsáhlý systém protipovodňové ochrany nemohl zabránit tomu, že mnohé velká voda doslova zaskočila uprostřed noci a tmy. Mluvílo se mnoho o potřebných opatřeních, o tom, co bylo v té věci zanedbáno a co je třeba nového podniknout, aby nás podobné situace napříště nepřekvapily nepřipravené. Ale zcela nečekaně se objevily záplavy zcela jiného druhu, na které se nebylo možno nijak připravit, protože přišly jako blesk z čistého nebe v místech, kde se voda nevyhlila z břehů, které ji nepojaly, ale spadla náhle shůry, zasáhla i místa, kam by voda z řek ani nikdy nevystoupila, a způsobila v nejkratší době škody nejen na majetku, ale i na lidských životech. Odborníci nám k tomu říkají, abychom podobné situace už nepokládali za ojedinělé, ale spíše s nimi počítali jako se stále běžnějšími a častějšími.

Člověk, který je zcela nečekaně postaven tváří v tvář situaci, kdy jeho majetek, do kterého vložil tolik starostí a práce, se během několika okamžiků proměnil v hromadu trosek, nad kterými může jen bezmocně stát, uvědomuje si pojednou něco, na co možná dlouhá léta nepomyslel, jak se může takřka obratem ruky stát docela malým

lenkách připouštíme, že je někdo tak mocný, že by nás mohl uchránit ode všeho zlého, měli bychom ovšem také uznat, že Ten, kdo je tak mocný, kdo všechno vidí a má moc všechno řídit, zasluhuje také náležitou úctu. Ten, od koho bychom chtěli požadovat, aby nám věnoval svou pozornost a péči, si také zaslouží, abychom respektovali jeho velikost a chovali ho v náležité vážnosti. Každý, kdo si tak troufá, že by chtěl

Bohu vyčítat, jako by zapomínal na své povinnosti, měl by především zvážit, zda si sám připomíná a zda plní své vlastní.

Ti, kteří by chtěli Bohu nad troskami svého majetku a práce vyčítat, jak se na to může dívat, sotva si uvědomují, jak často nutí svého Boha, aby se díval na mnohem větší hrůzu. Spoušť způsobená přírodní katastrofou, která tu a tam postihne i nás, zničené majetky a domy, zpustošené zahrady a pole jsou ve skutečnosti jen zcela nedostatečným náznakem té zkázy, kterou v lidské duši a v lidské společnosti způsobuje i jeden jediný hřích. Čím to, že zmařené dílo Boží milosti a zhanobený Boží příbytek v nás

Pokračování na str. 13

Editorial

a bezmocným, jak se mu pojednou změní stupnice hodnot, kterou pokládal za tak spolehlivou, tak perspektivní a slibnou. To, co slyšel, případně viděl na obrazovce o postižených pohromami nejruznějšího druhu někde v odlehklých oblastech, prožívá zcela nečekaně na své vlastní kůži.

V situaci, kdy jsou konfrontováni s katastrofální situací, vzpomenu si často na Boha i ti, kteří na něho léta nemysleli. Ačkoliv nikdy nepociťovali potřebu děkovat mu za jeho nesčetná dobrodíní, nikdy ho nechválili za jeho pomoc a neprosili o potřebnou ochranu, nyní by mu pojednou chtěli vyčítat, jak mohl dopustit, že právě oni byli tak těžce postiženi. Jestliže však ve svých myš-

Starostlivý Pastýř

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Byli jako ovce bez pastýře.

Ježíšovi učedníci se vracejí ze své první apoštolské cesty. Jsou plní dojmů a nových zkušeností. Mohli si ověřit, co to znamená pracovat ve službách Boží milosti a Boží moci. Děkuji Pánu za dary, které rozdával a bude rozdávat nejen jejich prostřednictvím, ale prostřednictvím všech svých vyvolených kněží. Děkuji mu i za to, že můžeš být svědkem jejich radostného návratu a upřímného vyprávění. Čerpej z toho zážitku sílu a touhu dát se Bohu zcela k dispozici pro dlouhodobý zápas s mocnostmi temna a zla.

Po náročné práci zasluhují učedníci chvíli odpočinku. Kam je Pán odvádí? Na pusté místo. Po intenzivním apoštolátu není lepšího odpočinku než setkání s Bohem o samotě, daleko od všech lidí, věci a veškeré aktivity, i té, která je jinak záslužná a potřebná. Nauč se takto odpočívat na místě, kde můžeš opravdu zůstat jen ty sám se svým Stvořitelem.

Zatímco Ježíš odchází se svými na místo samoty, zástupy, které ho hledají, nešetří námahou, aby mohly být v jeho blízkosti. Osvoj si jejich vytrvalost i předvídatost, s jakou dokážou vyhledávat svého učitele a dobrodince. Pociťuješ-li však nelibost, že přicházejí právě ve chvíli, kdy ruší vytouženou samotu, nedávej to najevo, dokud se nepřesvědčíš, jak na jejich neočekávaný příchod reaguje sám Pán.

Všechna Ježíšova práce s apoštoly směřuje k tomu, aby si z nich vychoval dobré pastýře pro veliké stádo potřebných a strádajících. A oni právě svou vytrvalostí, jakou vynakládají při hledání Ježíše, dokazují, jak naléhavě pociťují svoji nouzi. Jak by jim Pán mohl vyčítat, že ho ruší v době odpočinku, když sám vidí lépe než oni, jak velice potřebují jeho pomoc. Nemůže jim to zazlívat, naopak, je mu jich líto, že jsou jako ovce bez pastýře. Jeho dobrotivé srdce je pro ně otevřeno, ať přicházejí kdykoliv. Tělesná a duchovní nouze, která je trápí, také nezná odpočinku.

Hřích je vyhnal z místa hojnosti, kterou jim záviděl odvčký nepřítel. Ale Pán přišel oznámit, že nastává usmíření. Skrze Něho mají opět získat přístup k Otci. Pán je chce přivést nazpět na jejich luhy, aby mohli růst a množit se. Právě proto přišel vzbudit nad nimi pastýře, kteří je budou pást, aby se už nemuseli bát ani strachovat a už se neztratili a nesešli na cesty smrti.

Je to zatím malá družina, jsou to ti první z těch, které si pro toto poslání pečlivě vybírá a vychovává. Je nejen jejich učitelem, ale i jejich nejdokonalejším vzorem. Aby mohli v jeho jménu vyhnout zlé duchy, musí se mu stát podobnými v jeho milosrdné lásce a pokorné služebnosti, která se rozdává a obětuje až do krajnosti. *Smiřuje totiž s Bohem* nikoliv pouhým slovem, ale *svou vlastní krví*. Je Pastýřem i Veleknězem, Obětníkem i Obětí.

Nepřestávej děkovat Pánu za nesmírný dar, jaký nám zanechává ve svých pastýřích, kteří jeho jménem pasou Boží stádo. Tvoje vděčnost bude tím větší, čím hlubší bude tvoje přesvědčení o jejich totožnosti se samým Kristem. Posílá ti je, aby ti sloužili vším, čím On sám slouží zástupům, které Ho tak toužebně vyhledávají i na skrytých a odlehlých místech. Je v tvém vlastním zájmu, abys jim vyprošoval plnost darů Ducha, aby je pak mohli rozdávat v hojnosti, jako je rozdává Ježíš. Pomáhej jim svou vírou, aby jejich slova i jejich skutky mohly působit divy, které svět potřebuje ke spáse. Neboť nevěříš-li bezvýhradně v jejich moc, chybí ti základní předpoklad pro tvé uzdravení.⁽¹⁾

Tvá modlitba je o to potřebnější, že i Ježíšovi pastýři nosí své povolání v *hliněných nádobách*⁽²⁾. Jak upozorňuje prorok i zkušenost, není vyloučeno, že se mohou zpronevřit svému poslání. Nikdo je nemůže zbavit jejich odpovědnosti, jestliže *rozptylují stádo a nestarají se o ně* podle Pánova příkazu a příkladu. *Běda pastýřům, kteří ničí stádo, které pasou!*

Přehližet a mlčet, když se do ovčince vloudí nepřítel a ohrožuje *zbytky stáda*, znamená podílet se na jeho ničení a rozptýlení. Pán však ukládá svým pastýřům bdělost: *Na tvých hradbách, Jeruzaléme, ustanovil jsem strážné. Ani ve dne ani v noci nesmějí nikdy mlčet. Vy, kteří hlásáte Hospodina, nedoprávejte si nikdy klidu.*⁽³⁾ Kdo se ujme ovcí, které se bezradně ohlížejí, kdo je zachrání, aby nezahynuly? Pros Pána bez ustání, aby vzbudil pastýře, kteří je budou pást a nebudou se bát ani strachovat, dokud je neshromáždí a nepřivedou zpět na svěží pastviny.

Je tu ještě další důvod k vroucí modlitbě za pastýře. Ohrožuje je nejen vlastní slabost, ale i zášť nepřítel. Čím lepší a svědomitější strážce stáda, tím větší překážka pro Zlého. Není divu, že se stávají cílem zálučných útoků. Pros proto Pána, aby pro ně *prostíral stůl svých darů před zraky nepřítel*⁽⁴⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mk 5,33; ⁽²⁾ 2 Kor 4,7;

⁽³⁾ Iz 92,6; ⁽⁴⁾ srov. resp. žalm 23

Liturgická čtení

1. čtení - Jer 23,1-6

Běda pastýřům, kteří ničí a rozptylují stádo, které pasu – praví Hospodin. Proto praví Hospodin, Bůh Izraele, o pastýřích, kteří pasou můj lid: Vy jste rozptýlili mé stádo a rozehnali jste ho, nestarali jste se o ně; proto já se postarám o vás pro špatnost vašich skutků – praví Hospodin. Já sám shromáždím zbytky svého stáda ze všech zemí, kam jsem ho vyhnal, a přivedu je nazpět na jejich luhy, porostou a rozmnoží se. Vzbudím nad nimi pastýře, kteří je budou pást, nebudou se již bát ani strachovat, už se neztratí – praví Hospodin.

Hle, blíží se dni – praví Hospodin – kdy vzbudím Davidovi spravedlivý výhonek, krále, který bude panovat moudře a konat právo a spravedlnost na zemi. Za jeho dnů dojde Juda spásy a Izrael bude bydlet v bezpečí. To je jméno, kterým ho budou nazývat: „Hospodin je naše spravedlnost.“

2. čtení - Ef 2,13-18

(Bratři a sestry!) Protože jste nyní spojeni s Kristem Ježíšem, vy, kteří jste kdysi byli vzdáleni, stali jste se blízkými Kristovou krví. Jen on je náš pokoj: obě dvě části – (židy i pohany) – spojil v jedno a zboural přehradu, která je dělila, když na svém těle zrušil příčinu nepřátelství, která záležela v Zákoně s jeho příkazy a ustanoveními. Tak vytvořil ve své osobě z těchto dvou částí jediného nového člověka, a tím zjednal pokoj a křížem usmířil obě strany s Bohem v jednom těle, aby tak sám na sobě udělal konec onomu nepřátelství. A pak přišel a zvěstoval pokoj vám, kteří jste byli daleko, i těm, kteří byli blízko, neboť skrze něho máme my i vy přístup k Otci v jednom Duchu.

Evangelium - Mk 6,30-34

Apoštolové se shromáždili u Ježíše a vypravovali mu všechno, co dělali a učili. Řekl jim: „Pojďte i vy někde na opuštěné místo a trochu si odpočinite.“ Pořád totiž přicházelo a odcházelo tolik lidí, že neměli čas ani se najíst. Odjeli tedy lodí na opuštěné místo, aby tam byli sami. Mnozí je viděli odjíždět a poznali jejich úmysl. Ze všech měst se tam pěšky sběhli a byli tam před nimi.

Když Ježíš vystoupil, uviděl velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře; a začal je poučovat o mnoha věcech.

V roce 2008 uplynulo 40 let od událostí, které vešly do dějin jako „kulturní revoluce '68“. Nejde mi o to blíže představit místo a průběh událostí. Postavím se spíše na to, že především ve studentských kruzích celého tehdejšího západního světa nastalo náhlé zpochybnování všech hodnot a životních forem, které dosud panovaly. To sahalo od politického zřízení přes studijní řád na vysokých školách až k rodinným strukturám a sexuální morálce. Vystoupily požadavky osvobození od nadvlády, odbourání autority spojené s jakýmkoliv úřadem, výchovy bez represivních prostředků, přehnané zrovnoprávnění všech a odstranění všech tabu, především pokud jde o praktikování sexuality. Pokud jde o sexualitu, zdá se, že k hedonistickému chápání sexuality a jejímu odtržení od jejího hlavního zaměření, tj. plození, došlo současně se zavedením chemických antikoncepčních prostředků – pilulek.

To postihlo ve značné míře i církev. I v náboženské víře, pokud ještě byla relevantní, byla církev chápána jako příklad nadvlády a institucionalizované nerovnosti. Církevní nauka o těchto otázkách, představená v encyklice *Humanae vitae*, která měla připomenout Boží vůli, aby sexualita zůstala otevřená plození a vyhrazena pro manželství, sloužila jako provokativní příklad církevní panovačnosti a stala se předmětem pomluvy a hanobení.

Zdálo se, že v dějinách civilizace nastal kvalitativně nový úsek. Prosadit toto nové pojetí do společenské reality bylo pokládáno za úkol, pro který je třeba vynaložit všechno úsilí. Veřejný nátlak, narušování provozu příslušných institucí, provokování dosavadních elit, ale také jejich vytlačování i terorizování jinak smýšlejících jedinců bylo prohlášeno za zcela legitimní. Legitimita v tomto smyslu byla postavena proti jakékoliv legali-

tě a byla jí dokonce nadřazena. Není divu, že docházelo k masivním nepokojům a ohrožování bezpečnosti a řádu i k přeapadením zločinného charakteru.

To, co se mělo změnit v politice a ve společnosti i v soukromém životě a co se také skutečně změnilo, mělo mnohoznačné duchovně dějinné dů-

vody a pozadí: již od dvacátých let na marxistickém základě rozvíjená sociologie a kulturní filozofie „frankfurtské školy“, zvláště u takových protagonistů jako Max Horkheimer a Theodor Adorno, kteří působili po roce 1933 v exilu a po svém návratu v roce 1945 opět v Německu, stejně jako existencialismus Jeana Paula Sarrtra a feminismus Simone de Beauvoirové nebo se-

Třetí totalita dvacátého století

Generace '68 bez příkras

xuologie Herberta Marcuseho a Wilhelma Reicha. V podstatě šlo o zcela podivné spojení marxistických, tedy kolektivizujících zásad s extrémním, přímo nietzscheovským individualismem.

Reminiscence po čtyřiceti letech jsou převážně bezcenné. Jistě pod vlivem tehdejších a dodnes etablovaných bojových soudruhů se ve velké části publicistiky tvrdí, že tehdy šlo o to odvat „zkažený vzduch“ tehdejší „reakční“ a „restaurativní“ epochy. V Německu přitom platilo, že je třeba definitivně překonat vzory myšlení a chování, které byly zavedeny za nacistické nadvlády. S tím kontrastuje poznámka, kterou najdeme u papeže Benedikta XVI., tehdy ještě kardinála Ratzingera. Při vzpomínce na zkušenosti a zážitky profesora univerzity v Tübingenu na dobu nepokojů píše o „totalitarismu“ a pokračuje: „Viděl jsem odkrytou strašnou tvář této ateistické zbožnosti, onen psycho-teror a nevázanost, s jakou bylo možno zavrhnout jakoukoliv mravní zásadu jako buržoazní přežitek, jestliže šlo o ideologické cíle.“⁽¹⁾ Berlínský historik Götz Aly, jinak veterán tohoto hnutí, který dospěl k vystřízlivění a k vystřízlivění vyzý-

vá, cituje kardinála se souhlasným uznáním. Jeho kniha nese zcela záměrně přitažlivý titul „Náš boj“⁽²⁾ a sleduje v celé šíři a s vědeckou vážností cíl prokázat a analyzovat spřízněnost mezi „třiatřicátníky“ a „osmašedesátníky“. Uspořádal mezitím řadu vědeckých symposií a veřejných diskuzí a nazývá revoluci v roce 1968 stejně jako Ratzinger „totalitní“.

Co však tvoří totalitu? Kdy je politický postoj „totalitní“? Držím se přitom politologa Hanse Buchheima, na kterého mám jako na předsedu komise pro sociální otázky při ústředním výboru německých katolíků nejlepší vzpomínky. Pro Hanse Buchhei-

ma „totalitní panství“ znamená pomocí politických prostředků zavést definitivní stav lidského blaha, a tím naplnit smysl světových dějin. Tradičně to nepřislouší politice, nýbrž náboženství, proto všechny totalitní systémy mají ráz náhražky náboženství. Naproti tomu pouhé „autoritativní“ panství, čistá „diktatura“ se spokojí s tím, monopolizovat v sobě nikoliv všechny životní oblasti, nýbrž jen politickou moc v užším smyslu. Obě tyto formy panství shodně využívají policejně státní mocenské prostředky. Jestliže autoritativní nadvláda se v dějinách Západu objevuje znovu a znovu a dokonce převládá, totalitní mocenské nároky nastoupily až ve Francouzské revoluci a jmenovitě pak ve 20. století v komunismu a národním socialismu. Záměry

osmašedesátníků jsou podle Ratzingera, Alyho a dalších shodně s kritérii Buchheima třetí totalitní érou toho druhu.

Nejvýznamnější mezinárodní prominent hnutí '68, pařížský studentský vůdce, který byl z Francie vykázán a usadil se v Německu ve Frankfurtu, Daniel Cohn-Bendit, dlouholetý poslanec EU za „zelené“, prohlásil v médiích, že revolucionáři '68 politicky zkrachovali. Svobodné demokratické státní struktury Severní Ameriky a tehdejší svobodné části Evropy vydržely útok, i když, jak ještě ukážeme, přijaly do svých právních norem představy osmašedesátníků. Proto se potenciál násilné vlády, který v sobě hnutí skrývalo, nemohl prosadit do praxe, nýbrž projevil se pouze v teroristických zmatcích. Plný hrdého sebevědomí poukázal

Cohn-Bendit na to, že společensko-kulturně bylo hnutí úspěšné. Má Cohn-Bendit pravdu? Při odpovědi na tuto otázku je třeba nejdříve objasnit, co se v této souvislosti rozumí pod pojmem „kultura“. Chtěl bych jako základ použít definici UNESCO. Podle ní „kultura“ je souhrn forem lidského soužití, i tam, kde se jedná o soukromé představy jednotlivců nebo sociálních skupin nebo společnosti jako celku. Z tohoto popisu je ihned zřejmé, že čisté rozlišování mezi „společenským“ a „kulturním“ by nemělo ani smysl, ani by to nevedlo k cíli.

Zhodnocení skutečnosti potvrzuje Cohn-Benditovy vítězné fanfáry v mnoha směrech. Začněme u toho nejintimnějšího. Společenské hodnocení oblasti sexuality bylo doslova postaveno na hlavu. Způsoby chová-

ni, které před čtyřiceti lety byly všeobecně jednoznačně pokládány za nedůstojné, a to ve shodě s mravním kodexem křesťanství, jsou dnes obecně pokládány za legitimní a dokonce samozřejmé. To se týká jak heterosexuální styků mimo manželství, tak homosexuálních styků vůbec. Termín „pohlavní styk mimo manželství je smilstvo“, který měl dříve i pedagogický účinek, naráží dnes i v církevních kruzích na nepochopení, je ignorován nebo potlačován a v agresivním případě je předmětem výsměchu. Jestliže před čtyřiceti lety bylo trestné pronajímat pokoj pro mimomanželský styk, dnes nemá pronajímatel vůbec

možnost svým zákazníkům něco takového zakázat. Jestliže panenství bylo před čtyřiceti lety společenským ideálem pro nevdanou ženu, platí dnes v převážné většině názorů za chorobný rozmar nebo za posedlost orientálních despotů pohrdajících ženou.

I sama rodina byla vystavena významným změnám. V zákonodárství je pojem manželství a rodina odloučen, veřejné mínění se na to, zda je někdo sezdán nebo ne, dívá jako na zcela soukromou věc, což nebylo běžné ani u bojových soudruhů v roce '68. Dokonce i Rudi Dutschke se chtěl řádně oženit. O manželství jako přednostním

cíli se mluví už jen v souvislosti s homosexuály. Skutečnost, že dnes tak zdůrazňovaná dětská chudoba je důsledkem nestálosti manželského stavu a narození mimo manželství, se bohužel zamlčuje. Ztráta významu manželství se dotýká katolické církve obzvláště citelně, protože každý pohlavní styk mimo manželství má svatokrádežný charakter.

Rodina byla prvotním místem výchovy. Dřívější zákony přiznávaly rodině přirozené právo na péči a výchovu dětí. Dnes se naopak zdůrazňují dětská práva proti rodičům. Zavládla nejistota v otázkách výchovy. Prosažuje se globální kapitalismus, který chce vidět ženy ve výrobě a výchovu dětí zespolečnit.

Antiautoritativní výchova se projevuje v neúměrném přetřžení učitelů a vychovatelů. V Německu se to projevilo snížením intelektuální úrovně studentů v mezinárodním srovnání, i když se o tom z „politicky korektních“ důvodů mlčí.

To, co jsem uvedl, jsou jen příklady. Bylo by možno mnohé dodat. Zvláštní pozornost by zasloužil problém, jak revoluce '68 tragicky zastínila a překryla výsledky II. vatikánského koncilu a deformovala základnu církve. Bylo by třeba sebekriticky posoudit, kde svým vlastním smýšlením a chováním zajišťujeme další přenášení mentality osmašedesátníků.

*Z Der Fels 10/2008
přeložil-lš
(Kráceno)*

- (1) Joseph kardinal Ratzinger, *Aus meinem Leben*, Stuttgart 1998, str. 150
- (2) Götz Aly, *Unser Kampf*, Frankfurt a. M. 2008, str. 189

Jakého druhu byly Ježíšovy zázraky?

Stav problému

Se zázraky má potíž nejen dnešní člověk, který je přesvědčen o neúprosné platnosti přírodních zákonů, ale také leckterý kazatel. Věřící, kteří pozorně naslouchají, postrádají v jejich výpovědích jednoznačnost. Když jde např. o zázrak rozmnožení chlebů, mluví se o rozdělení na kousky. O Velikonocích se říká, že Ježíš je živý, což je sice pravda, ale nevystihuje to celé velikonoční poselství, které zní: Ježíš znovu vstal s tělem i duší v oslaveném těle k životu.

Je celá řada těch, kteří mají sklon zpochybňovat přírodní zázraky, jako rozmnožení chlebů, vzkříšení z mrtvých, uzdravení malomocných, – Bůh prý nemůže odvolat přírodní zákony, které sám stanovil – a pokud jde o uzdravení, vysvětlují to psychickými silami divotvůrce. Jak však vůbec došlo k takovým zprávám, které mluví o tom, že Ježíš zázračně rozmnožil chleby? To spojují tito interpreti se starozákonním vyprávěním, podle kterého Eliáš nebo Elizeus dělali zázraky, a podobné zprávy o Ježíši mají zdůraznit, že Ježíš tyto proroky překonává, že je více než oni, protože například nasytil větší počet lidí, ale ve skutečnosti prý chleba fyzicky nepřibýlo. Když si však uvědomíme, že dvě třetiny Markova evangelia jsou zprávy o zázracích, musí mít jejich popření nebo přeinterpretování morální důsledky: Vznikne otázka, jak věrohodná jsou vůbec evangelia.

Zázraky a víra

Dnes se zpochybňuje souvislost mezi zázrakem a vírou. Slyšíme takovéto výroky: Zázraky předpokládají víru, ale neslouží k tomu, aby ji zdůvodnily ani podepřely. Jako výmluvný příklad se uvádí Ježíšovo jednání v Nazaretě, kde „kvůli jejich nevěře“ nemohl udělat mnoho zá-

zraků (srov. Mk 5,34; 2,5; 9,23; 11,24). Víra je sice pro člověka důležitá, ale nemá žádný vliv na to, zda Ježíš může jednat. Zázraky působí Ježíš, nikoliv silná víra, zázrak má spíše víru v Ježíše a v jeho poslání od Otce posílit a vyvolat. Tak čteme o zázraku v Káně, že „Ježíš zjevil svou slávu a jeho učedníci v něho uvěřili“ (Jan 2,11). Skutky, které Ježíš koná, „dosvědčují“, že ho Otec poslal (srov. Jan 5,36). Ježíš odkazuje Židy na své skutky: „Jestliže nekonám skutky mého Otce, pak mi nevěřte. Ale když je konám, věřte alespoň skutkům, když nevěříte mně. Pak poznáte, že Otec je ve mně a já v Otci“ (Jan 10,37n). U Jana je pro učedníky rozmnožení chlebů důvodem víry v Ježíše, který je „chlebem života“ (6,35) a dává své tělo za pokrm. Jeho tělo je pravý pokrm (6,57 n), stejně jako u synoptiků uzdravení ochrnutého je důkazem Ježíšovy moci odpouštět hříchy (srov. Mk 2,10; Mt 9,6; Lk 5,24). Evangelia hovoří také o uzdravení na dálku, když o uzdravení prosí přibuzní. Zde nemůže uzdravení způsobit silná víra.

Nicméně víra je v této souvislosti důležitá: bez víry je zázračná událost špatně chápána, zůstává jen senzací, kterou Ježíš odmítá (srov. Lk 11,14n; Lk 4,23), nebo mu vyčítají spolupráci s demony. Zázrak bez víry je v rozporu s jeho spasitelským smyslem. Z deseti malomocných jen jeden „vzdal chválu Bohu“ (srov. Lk 17,18). Objektívni zázračné dění vidí a chápe ve správném světle jen víra.

Zázraky dnes?

Mnozí se ptají, proč se zázraky děly v Ježíšově době a nikoliv dnes v našem století. Ježíš poslal apoštoly uzdravovat nemocné a slíbil těm, kteří uvěří, působivá znamení (srov. Mk 16,17n; 20). Ve Skutcích apoštolů čteme o zázracích apoštolů, které jsou po-

dobné Ježíšovým. Na tuto otázku můžeme odpovědět: Zázraky se dějí i dnes.

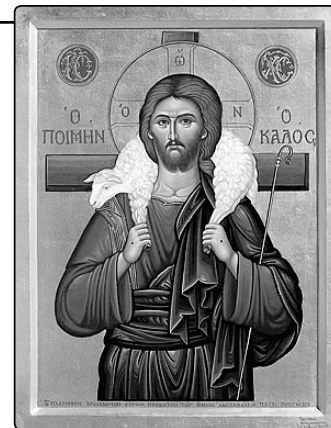
Vzpomeňme jen na 67 uzdravení v Lurdech. Jsou podrobně dokumentována a doložena konkrétním vyšetřením. Lékařská komise konstatuje náhlá a trvalá uzdravení. Svou náhlost se liší tato uzdravení od spontánních uzdravení, jsou to případy, která nemají lékařsky vysvětlitelnou příčinu.

Zázraky požaduje Církev při každém blahořečení a svatořečení, protože v tom vidí potvrzení, že zemřelého, jehož vzorný život podle víry má být dokázán, současně přijímá jako takový i Bůh, když na jeho přímlovu koná zázrak. Antonín Resch dokumentoval zázrak pro blahořečení Jana Pavla II. Mezi těmito zázraky se nacházejí takové, kterým říkáme přírodní zázraky. Náhlá a trvalá uzdravení jsou dobře doložena. Lékařská komise je mohla jen konstatovat jako skutečnost a pokládá je podle současných lékařských poznatků za nevysvětlitelné.

W. Schamoni dokumentuje zázraky, které se staly za života světců i po jejich smrti na jejich přímlovu. Klasifikuje je podle typů známých z Nového zákona, (slepí vidí, ochrnutí chodí, malomocní jsou očištěni... mrtví probuzeni k životu, člověk s ochrnutou rukou... jeho tvář zazářila jako slunce, rozmnožení chlebů, bohatý rybolov atd.). Pro všechny takové novozákonní případy jsou uváděny rovněž pozdější několikrát doložené zázraky, které se dějí i v průběhu církevních dějin, a to i dnes, nikoliv pouze za Ježíšova života, ale vždy v jeho jménu.

Různé formy zázraků

Zázraky spočívají vždy ve zvláštním zásahu Božím do světového dění. Vlastně bychom mohli za zázrak označit již vyslyšení prosby, jako na příklad záchra-

ny ze zřejmého nebezpečí. Nebo nemocný se modlí o uzdravení a je přesvědčen, že Bůh mu pomohl. Tato subjektivní a také objektivní přesvědčení o Božím působení ovšem nevylučují působení přirozených prostředků. Zastánci obrazu světa s uzavřenou platností přírodních zákonů obojí takové zázraky odmítají. Nadpřirozený zásah při vyslyšení prosby se zpravidla opravdu nedá dokázat. Při klasifikaci zázraků stojí na jedné straně vyslyšení prosby a na druhé straně přírodní zázraky. K těm není možno počítat ty, pro které je možno najít třeba náhodné přirozené vysvětlení v souhrně příznivých podmínek nebo na základě dalšího rozvoje vědy. Přísně vzato, za zázračné musíme uznat fenomény, jako vzkříšení z mrtvých anebo rozmnožení předmětů, které předpokládají totéž jako stvoření z ničeho. Takové jevy nevysvětlí věda ani v budoucnosti.

V této souvislosti je třeba se zmínit o pojmu „morálního zázraku“. Tím se rozumí náhlé obrácení nebo obnova víry. Takové obrácení se může stát i bez objektivního zázraku, ale pokud k němu dojde, je jeho cílem úplná změna srdce.

Objektivní výskyt zázraků má být znamením o tom, kým Ježíš Kristus je (srov. Jan 1,3; 1 Kor 8,6; Žid 1,2; Kol 1,16), svědectvím, že s ním přichází a začíná Boží království, na jehož konci budou překonány všechny nouze života, jako nemoci, hlad a smrt. Naše naděje v budoucnost není založena na písku, ale opravdu na Bohu.

*Bettendes Gottes Volk 1/2009
Překlad -lš-*

Hodina úmrtí: 20.00 hod.

Vzpomínka na zážitek mezi životem a smrtí

R. 1964 před Vánocemi: Josef Atzmüller, 16 let, perforace slepého střeva. Dvě bezvýsledné operace. Žádná vyhlídka na záchranu. Všichni počítají s jeho smrtí. Přinášíme interview o dni, který měl znamenat konec jeho života.

Jak jste prožíval tento ten?

Ten den jsem dostal mnoho návštěv, ale byl jsem smutný, protože nepřišli moji mladší sourozenci. Nechtěli je touto zprávou děsit. Ale byl bych je rád měl u sebe, protože jsem se cítil v určitém druhu svatého stavu.

Byl jste si tedy jasně vědom, že nastává konec?

Plně. Ale v předchozích dnech bylo pro mě těžké o tom hovořit. Měl jsem strach, že své návštěvníky tím zraním. Ten den byli mými prvními návštěvníky rodiče. Moje matka přišla k mé posteli, docela normálně mě pozdravila. Otec zůstal stát v nohách. Ptal jsem se: Co se stalo? Pak jsem si uvědomil, že moji rodiče mě vnímají jako člověka v bezvědomí. Přesto jsem je viděl, vím ještě, co dělali, co mluvili.

Vnímali jste, jak se návštěvníci přitom cítili?

Ano. Vnímali jsem nejen smysly. Mohl jsem vnímat iacity lidí, jak jim skutečně je.

Měl jste v bezvědomí tedy jemnější vnímání než v normálním životě?

Ano. Ti druzí to ovšem nesdíleli. Chtěl bych v této souvislosti uvést jednu zvláštní situaci: Když přišel kněz, aby mi udělil „poslední pomazání“, jak se to tehdy nazývalo, měl jsem velikou touhu se vyzpovídat. Chtěl jsem to dát nějakým způsobem najevo, ale nešlo to. Pro kněze jsem byl v bezvědomí. Proto postupoval při udílení svátosti stále rychleji. V tom okamžiku jsem se na kněze trochu zlobil. Nicméně působení svátosti nezávisí na knězi.

Očekával jste větší pozornost a podporu?

Měl jsem velkou touhu potkat v této svátosti Boží lásku. Byla sice přítomná, ale já jsem čekal, že by mi to kněz mohl také zprostředkovat, ale on nemoohl. Odtud moje rozčarování...

Mnoho lidí neví, že člověk v bezvědomí může tak mnoho věcí sdílet...

Jistě, a k tomu přistupuje vlastní nejistota. Mnozí neradi hovoří o smrti. Je to tak neznámé. Lidé neví, co se vlastně děje. Odtud ten strach. Člověk je nejistý. Přítomná smrt je něco přirozeného.

Byly pro vás návštěvy posilou?

Bylo to pro mě krásné, že zde byly. Neprožíval jsem to jako loučení v tom smyslu: už je neuvídím. Byl jsem prostě rád, že jsou zde. Přišli i lidé, od kterých jsem to nečekal. To mě velice potěšilo.

Vnímali jste bolest rodičů?

Ano, ale přítomní tu situaci nějak potlačují. Baví se mezi se-

bou, modlí se. Ale bolest je přítomná, je ji cítit. Více jsem tu bolest prožil v pozdější fázi. To už rodiče odešli, protože museli jet domů. Přijeli veřejnými dopravními prostředky a museli odejít dříve, než jsem „umřel“. Tu jsem zpozoroval, jaká bolest, jaké utrpení zavládlo v mé rodině. Měl jsem dokonce přání, že by se mohli radovat. My zcela potlačujeme koexistenci utrpení a radosti. Buď radost, nebo utrpení. Přísně to v myšlenkách oddělujeme. Bylo by pro mě velkým ulehčením, umírání by mi připadlo lehčí, kdybych cítil vedle smutku také něco radosti.

Radosti, že u Boha je další život?

Ano, jistota, že to zde na zemi není všechno. Že všechno má svůj smysl, že musí být Bůh...

Vaše rodina a vy jste byli tehdy věřící?

Moje rodina byla věřící. Ale u mne to bylo něco jiného než u rodičů a sourozenců. Měl jsem jako dítě velmi silný osobní vztah

Josef Atzmüller

k Ježíši. Byl jsem pokřtěn brzy po narození, protože byly obavy, že bych mohl zemřít. Četl jsem příběhy o Ježíši stejně rád jako mayovky.

Neměl jste ve své situaci strach ze smrti?

Když je člověk těžce nemocen – myslím, že je tomu tak u všech lidí –, ztrácí strach ze smrti. Svátost, kterou jsem přijal, měla navíc zvláštní účinek: moje tělesné utrpení – bylo tak velké, že jsem několikrát od bolesti ztratil vědomí – bylo mi pojednou zcela lhostejné. Tělesné utrpení se stalo bezvýznamné.

A co bylo významné?

Touha po smíření. Být smířen se všemi lidmi, to bylo pro mě nesmírně důležité. Proto taková touha po zpovědi: být smířen s Bohem, Stvořitelem.

Chtěl jste se setkat ještě s lidmi a prosit je o odpuštění?

Když jsem prožíval tuto touhu, uplynula již určitá doba od posledního pomazání. Moji rodiče už byli pryč... Chtěl jsem všechny lidi, kteří mi nějak ublížili, obejmout a říct jim: „Nedělej si starosti, nezlobím se!“ Horší to bylo s těmi, kterým jsem ublížil já. Zde byla velká bezmocnost, být závislý na tom, zda mi druzí odpustí. To bylo zatěžující. ▶

Josef Atzmüller

► **Cítíte v těch okamžicích, zda vám druzí odpustili?**

To bylo velice rozdílné. Někdy jsem měl dojem, že bych je mohl navštívit.

Byl jste již mimo své tělo?

Ten proces je plynulý, nikoliv skokem. Ještě jsem tělo zcela neopustil. Úmrtí list nebyl ještě vystaven. Touha navštívit některé lidi byla velmi silná. Je možné je totiž navštívit nějak duchovně. A u mnoha jsem měl pocit, že mi odpustili.

A co následovalo?

Nastal okamžik, kdy jsem mohl tělo opustit. Ten první dojem je chaotický. Člověk má pocit, jako by ho vysavač vysával z těla. Působí tu velká síla. Jako by byl člověk v nějaké smrti. Pak nastane velká svoboda, svoboda od času, od prostoru. Člověk se může volně pohybovat v čase i prostoru.

Je to bolestný proces?

Já jsem to tak neprožíval. Nemusel jsem se k tomu nijak rozhodnout. Prostě k tomu došlo. Člověk ztrácí vztah k času, oddělí se od času. Existují sice procesy, ale čas, jako my ho vnímáme, už není. My vnímáme čas jen proto, protože žijeme v pomíjivém těle. Pak už nic pomíjivého není. Vteřiny jsou jako tisíciletí, tisíciletí jako vteřiny. Kdybych měl definovat věčnost, řekl bych, že obsahuje celý čas. Mohu si zjistit, v jakém časovém bodě stojím. Čas má prostor ve věčnosti. Věčnost není čas, který nekončí. Je času zbavena.

Bylo to těžké, nebo je to člověku lhostejné?

Byl jsem v napětí, protože jsem nevěděl, co se stane. Pak jsem zažil, že kolem mě nastala úplná tma. V té tmě jsem náhle viděl něco jako černobílý film. Z počátku jsem nemohl nic pochopit. Ale pak jsem zjistil, že v tom filmu sám vystupuji jako v hlavní roli. Prožil jsem svým způsobem fázi svého života.

Prožil nebo viděl?

To se nedá oddělit. Je to opakování času. Film je chronologický průběh mého života. Ale vzpomínám si jen na některé části, kde jsem učinil špatná rozhodnutí, ale na žádnou situaci, kde bych mohl říct: Josefe, tady jsi byl výborný. Podle mého přesvědčení je správné, že je tomu tak. Protože to, co v nás musí umřít, je naše pýcha. Kdybychom vítězili jen dobrými skutky, bylo by těžké zažít očistu, abychom mohli vstoupit do věčné slávy.

Film tedy začal situací, ve které jste se v životě poprvé špatně rozhodl?

První pro mne důležitá situace byla, když mi byly čtyři roky. Sekýroval jsem svou sestru a byl jsem na ni rozzloben. A byl tu hlas, který mi říkal: To nebylo v pořádku. A já jsem to vůbec nechtěl přijmout. Proč to nebylo v pořádku? Já jsem ji nezranil a nekřičel jsem po ní. Používal jsem všech možných výmluv, abych se obhájil. Jsme už jako děti vychováni tak, že na všechno máme výmluvu. To je jak ve společnosti, tak v hospodářství zcela běžné. Jsme trénováni nepřátelsky vůči smrti.

Či hlas jste slyšel?

Pro mě to byl hlas Ježíšův. Ale nemohu říct, že bych ho viděl. Byla to vnitřní jistota. Celou dobu jsem používal výmluv. A pak nastala situace, která byla pro mě velice dramatická. Byly zde dvě možnosti: Říct, že to nebylo v pořádku, nebo říct: Když to nebylo v pořádku, tak zasloužím trest. Tyto dvě možnosti mě postavily před dilema. Nemohl jsem se rozhodnout a nastal velký boj.

Jak jste ho prožíval?

Trval pro mě týdny a měsíce. Duchovní boj, ve kterém jsem viděl. Jedni mě chtějí přetáhnout na tu, druzí na onu stranu. Boj, jako bych měl být roztrhán na kusy.

MRTVÝ SE PROBUDIL NA OPERAČNÍM STOLE

Časopis *Die Kölner Rundschau* přinesl 26. 8. 2008 tuto zprávu: V Paříži zkolaboval na ulici pětáctýřetiletý muž. Lékař první pomoci konstatoval zástavu srdce. Marň se pokoušel o resuscitaci. Ani po transportu do nemocnice během 90 minut nemělo úsilí o znovuoživení úspěch. Domněle mrtvý byl tedy přemístěn na operační sál, aby se stal dárcem orgánů. Ve chvíli, kdy lékaři brali do rukou skalpely, začal dotýčný dýchat, a tak byl v poslední chvíli zachráněn. Ve Velké Británii, Belgii, Holandsku, Španělsku, Švýcarsku, Rakousku a USA je možno odnímat orgány k transplantaci už po zástavě srdce a nikoliv až po zástavě mozku. Ve skutečnosti postupuje v obou případech zákonodárství proti 5. přikázání.

ZDROJ POMLUV PROTI PIU XII.

L'Osservatore Romano uveřejnil článek Giovannioho Marii Viana, který za autory černé legendy kolem Pia XII. označil komunistickou propagandu a rozštěpení uvnitř církve. Zatímco v době své smrti byl Pius XII. jednoznačně chválen za svůj postoj během 2. světové války, později byl v době studené války demonizován komunistickou propagandou. Pius XII. se bezprecedentním způsobem zasadil o záchranu velmi mnoha lidských životů. 20. února 1963 uvedená hra „Náměstek“ od Rolfa Hochhutha však obvinila papeže z mlčení a lhostejnosti vůči Židům. Hra vychází z motivů uvedených v knize Mihaila Markoviče Scheinmanna „Vatikán za druhé světové války“, kterou vydala Akademie věd SSSR.

Uvnitř církve došlo po koncilu k rozštěpení na „progresivní“ a „konzervativní“. V rámci útoků progresistů vůči jejich odpůrcům došlo ke kritice Pia XII., který byl označen za symbol konzervativců. Kritici Pia XII. pak vynášeli Jana XXIII. a jeho nečekané svolání II. vatikánského koncilu.

IZRAELSKÝ VYSLANEC O PIU XII.

Mordechey Lewy, izraelský vyslanec u Svatého stolce, prohlásil, že označování Pia XII. za Hitlerova spolupracovníka je zcela falešné. Piu XII. křivdí „pokoncilní názory“. Vyslanec se domnívá, že papež nebyl ani hrdina, ani zločinec. Otázka blahořečení Pia XII. je podle něho vnitřní záležitostí katolické církve a „nikoliv naše starost“. Návštěvu Benedikta XVI. v Izraeli označil za „nesporný úspěch“.

-rv-

K jaké odpovědi jste se nakonec propracoval?

Zvítězila ta strana, která si přála, abych řekl. Nebylo to v pořádku, aniž bych na sebe bral trest. A pak film ihned pokračoval. Jsem přesvědčen, že Bůh žádného člověka neodsuzuje. Boží milosrdenství je veliké. On může odpustit každý hřích, ať je jakkoliv veliký: jsem přesvědčen, že člověk sám sebe odsuzuje, když nechce vzít vinu na sebe, a říká ve své pýše: Trestem mohu opět všechno napravit.

Podstatné je tedy přiznat vinu...

Měl jsem pak ten dojem, i v dalších situacích, že vina byla hlasem – Ježíšem – jako vysátá. On čeká, že souhlasíme. Všechno ostatní dělá On.

Kolem 20. hodiny prohlásil Josefa Atzmüllera za mrtvého. Podle jiného interview dostal za úkol vrátit se do svého těla. Souhlasil velmi nerad, že má opustit prožitou slávu. Osm hodin po prohlášení za mrtvého zjistila sestra, že „mrtvola“ hýbá prstem na noze a že dále žije.

*Rozhovor vedla
Beata Brücknerová
Vision 2000 - 2/2009
Překlad -lš-*

Pán Ježíš o svých kněžích

MOJI KNĚŽÍ SI MUSÍ BÝT STÁLE VĚDOMI
NEKONEČNÉ LÁSKY ZALÍBENÍ

Miluji své kněze tak velice, že to, co se stane jim, se stane Mně. Co to znamená? Že když jsem říkal tato slova: „To, co učiní vám, učiní Mně“, měl jsem již na mysli jejich přetvoření ve Mne. A tak to musí být: Já jsem v nich a oni ve Mně; když je nějakým způsobem zraněn některý z nich, jsou zraněny zorničky mých očí a nejněžnější tkáň mého Srdce. Proto jsem hrozil nejtěžšími tresty těm, kteří upadnou do nemilosti, že je budou tupit, napadat, pomlouvat a také když se jich pouze dotknou se špatnými záměry.

Moji kněží si musí být stále vědomi nekonečné lásky zalíbení, protože to, co jsem učinil pro ně, jsem pro druhé lidi neučinil. Je pro Mě důvodem velké bolesti všechno to, co je očerňuje, co uráží jejich čest nebo co jim jakkoliv působí utrpení: myšlenkami, slovy, skutky. Takový jemnocit jsem pro nikoho jiného neměl. A ještě: tato jemnost a něžnost pochází od Mého milovaného Otce, který ve Mně všechny kněze vidí, ve Mně je miluje, ve Mně je chrání a bdí nad nimi jako nad celou Církví a rozhořčuje se, kdykoliv někdo, kdo je samotným Mnou, je i sebedméně urážen.

Ale tyto přednosti zalíbení, všechny tyto něžnosti nekonečné lásky Otce, který vidí v nich Mne, který nedovoluje beztrpěně, aby se v nich někdo dotkl Mne, musí odpovídat dokonalemu přetvoření ve Mne, k němuž patří a kterého představují.

Moji kněží musí pozorně rozjímat o těchto šťastných skutečnostech v nitru vlastního srdce a oplácet Otcí jeho něžnost a Otcí a vtělenému Slovu oplácet nezasloužené, svaté, krásné a nesrovnatelné kněžské povolání, které je tolik pozvedá, že je vyděluje z obecného lidu,

způsobuje, že více náleží Marii, která je přetváří ve Mne, zbožštuje je v Trojici již zde na zemi podle stupně, jakému odpovídají; a v nebi podle míry jejich věrnosti Jednotě a Trojici.

Jak veliký je kněz v Mé Církvi! Jakým vnitřním a vnějším, nadpřirozeným a božským výsadám se těší již zde na zemi!

A právě proto je pochopitelná tíže jeho hříchu, jeho nevýslovné nevděčnosti, jeho nedůstojného způsobu jednání, když uráží onoho Boha, onu nejkrásnější Trojici, která měla pro něho jen nevýslovnou hojnost milosti, nesrovnatelné božské jemnosti od okamžiku, kdy Otec na něho vylil stejné něžnosti, jaké měl pro Mne, svého milovaného Syna.

Otec totiž v Mých kněžích vidí Mne, jediného Kněze hodného obětovat se čistý, obětovat se účinně, oslavovat Boha jakožto Boha.

Není snad toto zalíbení lásky tím nejněžnějším činem Otce pro dobro kněží, kteří Mě mají představovat a kteří Mě budou představovat až do konce věků?

Jakou úctu projevují k vlastnímu povolání oni kněží slabí, světáctí, vlažní, hříšní i přes jejich svaté, obdivuhodné a nesrovnatelné kněžské povolání?

Nicméně je zde ještě čas, aby mnozí, kteří zůstávají zatím hlubší k hlasu milosti a mého Srdce Spasitele, přišli ke Mně: Já svou láskou vyléčím jejich rány, svou mocí je osvobodím od nepřítelů, dám jim úlevu ve všech jejich trápeních (CC 51, 98–106).

Hodnota kněžské duše

Kněžské duše jsem získal za cenu své Krve, ale pouze za tuto cenu mohou být vykoupeny, protože to je jediná mince, za kterou je možno obdržet milosti. Duše Mých kněží jsem získal za cenu Krve mého Srdce, tj. s trny a vnitřními bolest-

Conchita Armida

mi, které jsou cenou bez ceny, jakou jsem zaplatil za své milované kněze.

Ale nekonečná hodnota kněžských povolání není doceňována; nestuduje se jeho pramen, nedává se správná hodnota zaplacené ceně, nechápe se původ, neprohlubují se svatá a úctyhodná tajemství, která obsahuje. Ano, dívají se na ně jako na velkou milost, nikoliv však jako na milost božsky svatou, nejsvětější. V důsledku toho bývá kněžství oceňováno jen povrchně a snadno se jím pohrdá a šlape se po něm.

Kdyby Moji kněží pochopili tento základ, v božském světě viděli cenu kněžského povolání a co tato cena stála Mne (bolesti a Krev na Kříži), ale viděli především krutost a trýznivou hořkost v hloubi Mého nitra, na vnitřním kříži Mého Srdce..., pak by se mnozí chovali zcela jinak.

Byli by dalecí toho, aby vlekli jako tíživé břemeno to, co by mělo být pro ně ctí a jejich životem, oceňovali by a milovali ze všech sil své duše tuto tak jedinečnou nebeskou milost.

Již od věčnosti se Můj Otec usmíval ve své božské mysli, když kontemploval v extázi sám v sobě, ve svých nekonečných dokonalostech svůj zvláštní rys na zemi: vyvolené bytosti jako své pokračování, stvořené výslovně pro jeho oslavu. Když tvořil ve své mysli tuto vizi lásky, svou milovanou Církve, přitáhl k Sobě Ducha Svatého, aby tato božská Osoba ji formovala tak, aby v sobě odrážela Otcovu předlohu.

V tomto odrazu obou božských Osob v jediné Lásce zaměřené k Církvi budoucí, ale již přítomné v Bohu ve věčnosti, v jeho myšlení se Slovo stalo tělem. A ve stejném čase se toto vtělení uskutečnilo, a to v Marii.

Na tuto Pannu se soustředila ona věčná Láska bez počátku, která vychází z Otce i ze Syna, aby vytvořila nejsvětější Tělo, Srdce z masa v nejčistším lůně Mariině, protože z ní se narodilo v čase to, co mělo svůj původ od věčnosti. A právě proto se Slovo stalo tělem, aby mohlo vytvořit na zemi tuto svatou legii kněží, Otcův ideál, zplozených v jeho mysli; oni jsou plodem Ducha Svatého v jeho Plodu Ježíši, prvním Kněží, zformování, vyrostlí a uzavření v Mém Srdci Člověka-Boha.

Zde se nachází jejich kolébka: zplození v mysli Otce, Mnou formování v Mariině lůně s kněžskou tkání Otce ve svém povolání se skrze Ducha Svatého rodí na zemi, aby představovali Mne, aby byli druhým Mnou; aby byli ctí Církve a jednali tak, aby se šířil božský úsměv Mého Otce, protože oni mu dávají duše, které ho oslavují.

Plodný Otcův stín, který se promítá na každého kněze, nemá zůstat neplodný, nýbrž má reprodukovat Mne v nich a v duších, aby vytvářeli z Církve rozechvělý obraz Trojice, která jako božský pramen zavlažuje duchovní lán a dává spásu duším. A tento božský stín se nejen nesmí v osobě kněze pošpinit, ale nesmí ani zamlžit průzračnost jeho záře, nýbrž musí se v knězi zvětňovat a být štítem, který zahání od něho Zlého (CC 54,125–137).

Otec na Mě upřel svůj pohled nekonečné něžností a z tohoto pohledu se ve Věčném Knězi zrodili kněží

Od té doby, co jsem založil Církve, v tom, jak se Otcí obětují ve Mši na oltáři, jak uctívám svou obětí Mého milovaného Otce, neobětují již jen sám sebe, ale

obětují spolu se sebou všechny kněze světa, protože v síle Jednoty jsou všichni ve Mně, jediném Knězi.

Ba co víc: od Mého vtělení v Marii, od doby, kdy jsem se dal z lásky k dispozici Otci a řekl: „Zde jsem“, nedal jsem k dispozici jakoukoliv oběť jen sám sebe, ale ve Mně jsem mu dal k dispozici všechny kněze, které Můj Otec stvořil v Marii skrze působení Ducha Svatého.

Během Mé pouti po zemi měl jsem před sebou přítomnou budoucnost a před Otcem jsem si představoval přítomnost i budoucnost. Nazíral jsem v sobě všechny kněze, s nimi jsem se narodil, pracoval, obrátil, trpěl, zemřel a vstal z mrtvých. Vždy jsem nosil ve svém srdci tuto vznešenou svatou a plodnou tkáň Mého Otce, která je v Mých kněžích.

Po celou věčnost jsou se Mnou; neoddělili se ode Mne v Mariině lůně, i v mém životě, v Mé smrti, v mém Zmrtvýchvstání, v Mé Církvi a v nebi stále jsem je nosil a nosím vždy intimně spojené s Mou duší. Oni jsou součástí Mého zbožštěného lidského bytí a vždy je pokládám za druhého Sebe, za tělo Mého Těla, za duši Mé Duše, za ducha Mého Ducha.

Toto je tajemství: kněží jsou mysticky přetvořeni ve Mne od doby, kdy si Otec představil Církev. tj. od věčnosti. Utkvěl na Mně, svém Slovu, láskyplným pohledem nekonečné něžnosti, inteligence, moci, své lásky; v tomto věčném pohledu, který jsem viděl a pochopil, se zrodili v Knězi kněží, a proto je miluji v Sobě samém jako v Bohu; a jako bytosti přítomné se Mnou ve Vtělení jsem je miloval a miluji jako Bůh-Člověk (CC 51,30-32).

(Pokračování)

Z knihy

Conchita Cabrera de Armida:

Sacerdoti di Cristo.

Città Nuova, Řím 2008,

str. 91-96

Přeložil -lš-

Duchovní svaté přijímání

Z katechismu víme, že vedle křtu vodou existuje také křest touhy. Ten spočívá v opravdové touze po pravdě a milosti Boží. Za určitých okolností může křest touhy nahradit svátostný křest a způsobit jeho účinky. Tak existuje kromě svátostného svatého přijímání také přijímání touhy. Spočívá v hluboké žádosti po spojení s Kristem. I ono za určitých okolností nahrazuje svátostné přijímání a způsobuje jeho účinky. Spojuje nás vnitřně s Ježíšem, rozmnožuje náš život milosti a pomáhá nám lépe žít jako Boží děti a Ježíšovi přátelé.

I. Duchovní svaté přijímání nám pomáhá v našem vnitřním životě

Když svůj zrak ustavičně obracíme k Ježíši, poznáváme v jeho světle všechno to, co se odráží v nás v rozvoji našeho duchovního života.

1. Získáváme od Ježíše sílu k překonávání překážek, které nám brání v naší cestě ke ctnosti. V míře, v jaké zůstáváme spojeni s Ježíšem, jsme chráněni proti pokušením a hoří v nás nehasitelný plamen svaté lásky.

Naše srdce hoří jako v učednicích, kteří šli s Ježíšem do Emauz.

Duchovní přijímání nás podněcuje, abychom co nejčastěji přistupovali k svátostnému přijímání.

Když se ocitneme v situaci, že nemůžeme přistoupit k svátostnému přijímání, získává naše duše duchovním přijímáním útěchu, sílu a milosti.

2. Když sdílíme s Ježíšem svůj život během dne, zůstaneme s námi i večer.

Když jsme žili svůj život s Kristem a v Kristu, budeme moci v náruči Ježíšova Srdce také naposled vydechnout.

Všechno naše utrpení i smrt se spojí s Kristovým utrpením a mrtí a stanou se jeho součástí.

3. Protože duchovní přijímání přináší duši tolik milostí, musíme ho přijímat co nejčastěji. Již ráno při probuzení se s Pánem máme duchovně spojit pomocí duchovního svatého přijímání.

a) Během dne při práci i při odpočinku máme toto spojení co nejčastěji obnovovat. Máme zůstat s Ježíšem spojeni jako oděv, který nás zahřívá, jako prsten, který nosíme na ruce.

b) Myšlenky nevěsty spěchají stále za ženichem, myšlenky děti za rodiči, myšlenky přítele za přítelem.

Tak mají naše myšlenky spěchat stále za Ježíšem, aby obnovovaly naše duchovní spojení s ním.

c) Pak se můžeme modlit spolu s nevěstou z Velepísně: *Můj Miláček je můj a já jsem jeho.*

Tak jako svatý Josef žil s Ježíšem, i my máme s Ježíšem žít, s ním se modlit a s ním pracovat a podřídit mu celý náš život.

II. Způsob a forma duchovního svatého přijímání

Nejjednodušší způsob spočívá v tom, že duše v krátkých střelných modlitbách vyjadřuje svou touhu po Ježíši, např:

Ježíši, přijď ke mně!

Pane, ty víš všechno, ty víš, že Tě miluji.

Jako jelen po vodním prameni, tak touží má duše po Tobě.

Vhodné jsou také jednotlivé prosby Otčenáše, invokace z litanií ke Jménu Ježíš a k Božskému Srdci.

1. Ke sjednocení s Ježíšem dochází při rozjímání o Božím slově:

a) Čteme úryvek a přemýšlíme, co nám tím chce Ježíš říct. Rozjímáme o něm jako o Božím Synu, jako Vykupiteli, prosíme ho a děkujeme mu za jeho milosti.

b) Rozjímáním o Božím slově se dotýkáme Spasitele a pocítujeme, jak z něho vychází uzdravující a očišťující síla.

2. Ježíš říká: *Kde jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich.*

Když se tedy někdo připojuje k takovému společenství, dochází i ke spojení s Ježíšem. Kristus daruje sebe společenství apoštolů, společenství Církve a daruje se především společenství lidí, kteří se shromáždili v jeho jménu.

3. K duchovnímu spojení s Ježíšem dochází službou bratřím, kteří jsou v nouzi. Ježíš říká: *Co jste učinili jednomu z nejmenších mých bratří, mně jste učinili.* Láskou k bližním můžeme osvědčit svou lásku k Ježíši. V bližním, které milujeme, můžeme najít Ježíše.

V bratřích a sestřích, kteří trpí, nás potkává Kristus a prosí nás o naši lásku. Čím více milujeme Ježíše v bližních, tím více se nám Ježíš může zjevit a darovat.

Z Dienst am Glauben 2/2009

přeložil -lš-

Cum amore ac timore (7) HISTORICKO-LITURGICKÉ POZNÁMKY K SVATÉMU PŘIJÍMÁNÍ

Postoj klanění před Těm, který je v pokorných způsobách konsekrovaného kousku chleba skutečně přítomen nejen se svým Tělem a svou Krví, ale i s majestátem svého božství, je možno vyjádřit nejpřírozenějším a do očí bijícím způsobem v biblickém postoji na kolenou nebo v prostraci. Když svatý František z Assisi spatřil z daleka kostelní věž, poklekl a modlil se k Ježíši tam přítomnému ve svaté Eucharistii.

Neodpovídalo by vnitřní skutečnosti konsekrovaného Chleba, kdyby věřící při jeho přijímání klečel a otevřel ústa jako prorok, který přijímal Boží slovo (srov. Ez 2), a dal se krmit jako dítě (neboť svaté přijímání je totéž co duchovní kojení)? Takový postoj projevovali katolíci ve všech církvích takřka celé druhé tisíciletí. Toto gesto by bylo výmluvným projevem vyznání víry ve skutečnou Boží přítomnost mezi lidmi. Když přijde nevěřící a vidí takový akt klanění a duchovní prostoty, snad se také „vrhne na zem a bude se klanět Bohu, který je skutečně Bůh s námi“ (1 Kor 14,24-25). Takový by měl být způsob setkávání věřících s eucharistickým Kristem ve vznešených okamžicích svatého přijímání.

Známý konvertita Frederick Faber (1814- 1863) byl přiveden k obrácení, když byl v Lateránské bazilice svědkem úchvatného gesta klanění vyznávajícího víru ve skutečnou přítomnost Ježíše Krista v Eucharistii. Pro katolíka oné doby to byla běžná a obvyklá scéna, pro Fabera však to byl okamžik, na který nezapomněl do konce života. Popisuje ho těmito slovy:

„My všichni jsme klečeli před papežem. Nikdy jsem neviděl dojemnější podívanou. Kardinálové a preláti na kolenou, pestrobarevné množství lidí na kolenou; upro-

střed záře nádherného chrámu stařícký bíle oděný papež pokorně klečící na kolenou před vznešeným nejsvětějším Tělem našeho Pána. A to se všechno odehrávalo v hlubokém mlčení. Jak posvátná to byla podívaná!“⁽⁷¹⁾

Závěr

Na pozadí dvoutisíciletých dějin zbožnosti a liturgické tradice univerzální církve Východu i Západu, především pak s ohledem na organický vývoj patristického dědictví je možno učinit toto závěrečné shrnutí:

1. *Organický vývoj eucharistické zbožnosti jako plod zbožnosti církevních Otců* vedl všechny církve Východu i Západu k způsobu podávat svaté přijímání věřícím přímo do úst. Na počátku druhého tisíciletí se na Západě přistoupilo k hluboce biblickému gestu klečení. V různých liturgických tradicích Východu obklopuje se přijímání Těla Pána vznešenými obřady a často se od věřících požaduje, aby se před přijímáním sklonili až k zemi.

2. Církev předepisuje používání patény, aby zabránila padání částíček Hostie na zem (srov. *Missale Romanum, Institutio generalis* n. 118; *Redemptionis Sacramentum* n. 93). Naopak, když je přijímání udělováno na ruku, děje se nejednou, že částičky Hos-

tie *padají na zem a ulpívají na ruku a na prstech komunikantů.*

3. Zvláště okamžik svatého přijímání, tj. setkání věřícího s božskou Osobou Vykupitele, *vyžaduje zcela přirozeně také zevním způsobem projevové posvátné znamení, jakým je pozice na kolenou.* (Ráno na velikonoční neděli se ženy klaněly zmrtvýchvstalému Pánu a padly před ním na zem [srov. Mt 28,9] a totéž udělali apoštolové [srov. Lk 24,52] a pravděpodobně i svatý Tomáš při svém zvolání „Pán můj a Bůh můj“ [Jan 20,28]).

4. Dáváme-li se krmit jako malé dítě tím, že přijímáme Hostii přímo do úst, vyjadřuje tím obřad nejlépe způsob a charakter přijímajícího jakožto dítěte před Kristem, který nás krmit a duchovně „kojí“. Jen dospělý si pokrm vkládá do úst sám svými prsty.

5. Církev předepisuje, aby věřící při mši svaté v *okamžiku proměňování klečel.* Není liturgicky nepřiměřenější, aby věřící v okamžiku, kdy přijímá *Krále králů*, pozdravil Ho postojem svého těla tak, že ho přijímá na kolenou?

6. Gesto přijímat Tělo Páně do úst a na kolenou mohlo by být také viditelným svědectvím víry Církve v eucharistické tajemství a *spásným a výchovným prostředkem pro moderní kulturu, pro kterou je klečení a duchovní dětství zcela cizím pojmem.*

7. Přáním vyjádřit vznešené Osobě Ježíše Krista v okamžiku svatého přijímání svou lásku a úctu také viditelným způsobem by se mělo vyhovět duchu

a příkladu dvoutisícileté tradice Církve a heslu „*Cum amore et timore!*“ (S láskou a úctou) a slovům *Quantum potes, tantum aude* („odvaž se, jak jen můžeš“) ze sekvence *Lauda Sion* svatého Tomáše Akvinského.

Nakonec dejme místo dojemné modlitbě Anny Stangové, německé matky a babičky z Povolží, kterou deportoval stalinský režim do Kazachstánu. Tato žena s kněžskou duší uchovávala Eucharistii a přinášela ji v době komunistického pronásledování rozptýleným věřícím v nekonečných kazašských stepích. Přítomně se modlila těmito slovy:

„Tam, kde bydlí můj milovaný Ježíš, kde trůní ve svatostánku, tam chci ustavičně klečct. Ježíši, miluji Tě v hloubi duše. Skrytá Lásko, klaním se Ti. Opuštěná Lásko, klaním se Ti. Lásko, po které se šlape, klaním se Ti. Nekonečná Lásko, Lásko, která jsi za nás zemřela na kříži, klaním se Ti. Můj milovaný Pane a Spasiteli, dej, abych byla skrz na skrz láska, skrze na skrz smír pro Nejsvětější Svátost v srdci Tvé nejdobrotivější Matky Marie. Amen.“

Bože dej, aby pastýři Církve obnovili dům, kterým je Církev, tím, že do jejího středu postaví eucharistického Ježíše, že mu všude vyhradí nejpřednější místo, aby se mu také v okamžiku svatého přijímání dostávalo projevů úcty a klanění. *Církev se musí obnovit z Eucharistie. (Ecclesia ab Eucharistia emendanda est!)*

Nejsvětější Eucharistie není něco, ale Někdo. On je zde! Tak shrnuje svatý Jan Maria Vianney tajemství Eucharistie. Nejde zde o nic jiného a o nikoho většího než o samotného Pána: Dominus est!

Podle knihy Athanasius Schneider, Dominus est, Gedanken eines Bischofs aus Zentralasien über die heilige Kommunion, SJM-Verlag, Neusäß, 2008. Překlad -lš-

Poznámky:

⁽⁷¹⁾ Srov. Holböck F. *Das Allerheiligste und die Heiligen*, Stein a. R. 1986, s. 356.

nutnost dále naslouchat jako Církev Božím slovu v modlitbě a zkoumání Písma zvláště praktikováním lectio divina, tj. četbou Bible, při které rozjímáme a klaníme se. Víme, že tyto četné iniciativy se rozvinuly na úrovni farností, seminářů, řeholních komunit, které obohacují naše diecézní společenství. K údům těchto četných církevních organismů se obracím s bratrským pozdravem. Vaše početná účast na této slavnosti, draží přátelé, osvětluje skutečnost, že naše společenství, charakterizované pluralitou kultur a různých zkušeností, formuje Bůh jako „svůj“ lid, jako jediné Kristovo Tělo díky naší upřímné účasti na dvojím stole Slova a Eucharistie. My, jeho učedníci, živeni Kristem, přijímáme poslání být „duši tohoto našeho města“ (srov. List Diognetovi, 6; viz také LG 38), kvasem obnovy, chlebem lámaným pro všechny, především pro ty, kteří vězí v situaci nouze, chudoby, fyzického a duševního utrpení. Staňme se svědky jeho lásky.

Obracím se zvláště na vás, draží kněží, které si Kristus vybral, abyste spolu s ním mohli žít svůj život oběti chvály pro spásu světa. Jen v jednotě s Ježíšem můžete získat onu duchovní plodnost, která je ve vaší pastorační službě zdrojem naděje. Řehoř Veliký připomíná, že „naše účast na Těle a Krvi Kristově nesleduje nic jiného než stát se tím, co přijímáme“ (Sermo 12, De Passione 3,7, PL 54). Jestliže to platí pro každého křesťana, tím spíše to platí pro nás kněze. Stát se Eucharistií! To budiž naší vytrvalou touhou a úkolem, aby oběť Těla a Krve Kristovy, kterou vykonáváme na oltáři, byla doprovázena obětí našeho života. Každý den čerpejme z Těla a Krve Pánovy onu svobodnou a čistou lásku, která nás činí hodnými být služebníky Krista a svědky jeho radosti. To je to, co věřící očekávají od kněze: příklad autentické úcty k Eucharistii; chtějí vidět, jak trávíme dlouhou dobu v ml-

čení a klanění před Ježíšem, jak to dělal svatý farář arský, kterého si budeme zvláštním způsobem připomínat v nadcházejícím Roce kněží.

Svatý Jan Maria Vianney s oblibou říkal svým farníkům: „Přistupujte k přijímání..., je pravda, že toho nejste hodni, ale potřebu-

jete to“ (Bernard Nodet, Le curé d'Ars. Sa pense - Son coeur, vyd. Xaver Mappus, Paris 1995, s. 119). S vědomím, že jsme nehodni kvůli hříchům, ale potřebujeme se sytit láskou, kterou nám Pán nabízí v eucharistické svátosti, obnovme tento večer svou víru ve skutečnou při-

tomnost Krista v Eucharistii. Nemůžeme tuto víru pokládat za překonanou! Je zde dnes riziko sekularizace, která se plíživě šíří i uvnitř Církve, která může přejít do formálního a prázdného eucharistického kultu, do slavení zbaveného účasti srdce, ačkoliv se má projevovat úctou a respektováním liturgie. Je zde vždy silné pokušení redukovat modlitbu na povrchní a úspěšné momenty a nechat se ovládnout aktivitami a pozemskými záležitostmi. Až budeme za chvíli opakovat Otče náš, modlitbu par excellence, budeme říkat: „Chléb náš vezdejší dej nám dnes“ a budeme myslet na každodenní chléb pro sebe a pro všechny lidi. Tato prosba však obsahuje něco hlubšího: Řecký termín epiousios, který překládáme „vezdejší“, by mohl znamenat také chléb „nadskutečný“, chléb „budoucího světa“. Někteří církevní Otcové zde viděli vztah k Eucharistii, k chlebu života věčného, nového světa, který je nám dán dnes ve mši svaté, aby již nyní měl budoucí svět v nás počátek. S Eucharistií tedy nebe sestupuje na zem, Boží zítřek se snižuje do přítomnosti a čas je jakoby v objetí božské věčnosti.

Draží bratři a sestry, jako každý rok na konci mše svaté se rozvine tradiční eucharistické procesí a vzdáme s prosbami a zpěvy sborovou poctu Pánu přítomnému v proměněné Hostii. Řekneme mu jménem celého Města: Zůstaň s námi, Pane, daruj nám sebe, dej nám chléb, který nás živí pro život věčný! Osvobod tento svět od jedy zla, od násilí a nenávisti, která zamožuje svědomí, očisti ho mocí své milosrdné lásky. A ty, Maria, která ses stala „eucharistickou“ ženou celým svým životem, pomáhej nám kráčet v jednotě k nebeskému cíli, ať jsme živeni Tělem a Krví Krista, chlebem věčného života a lékem božské nesmrtnosti. Amen.

Bollettino Vaticano 11. 6. 2009
Překlad -lš-

RABÍN SILVER ŽÁDÁ KANONIZACI PIA XII.

Až do loňského září vznášel pochybnosti a námitky ohledně beatifikace Pia XII. a nyní se za něho přimlouvá a navrhuje uznat papeže Pacelliho za svatého. Řeč je o americkém rabinovi, který se takto vyslovil v předmluvě knihy sestry Margherity Marchione nazvané „Papež Pius XII. Antologie textů k 70. výročí jeho papežské korunovace“, kterou v italštině a angličtině vydává v těchto dnech Vatikánské knižní nakladatelství. Americký rabin Erich A. Silver ze synagogy Temple Beth David v Cheshire, který usiluje o zlepšení vztahů mezi židovskou obcí a katolickou církví, sám vysvětluje, proč u něho došlo k tomuto obratu.

„Myslel jsem,“ píše Silver ve zmíněné předmluvě, „že papež mohl udělat více. Chtěl jsem vědět, zda opravdu byl spoluvinníkem, pasivním antisemitou, zatímco miliony Židů byly vražděny. Potom jsem se však,“ pokračuje rabin, „v září loňského roku na pozvání Gary Kruppa účastnil symposia, pořádaného nadací Pave The Wave, na kterém se hovořilo o roli papeže Pia XII. během holocaustu.“ Při té příležitosti se rabin Silver seznámil se sestrou Marchione a asi padesáti rabiny, kněžimi, odborníky a žurnalisty, kteří toto téma důkladně zkoumali. Pro rabína Silvera bylo toto symposium jako blesk z čistého nebe.

„Důkazy, které jsem viděl,“ píše dále americký rabin, „mne přesvědčily, že jedinou motivací jednání Pia XII. bylo zachránit všechny Židy, které mohl.“ A pokud jde o negativní obraz, jenž je rozšířen o Pia XII.?

Podle Silvera jde o pouhé lži spojené s návykem nepátrat po pramenech a historických faktech. „Mnozí,“ píše rabin Silver, „se tak stali nástrojem těch, kteří nenáviděli papeže Pia XII. jenom proto, že byl antikomunista, přičemž Židé jim byli lhostejní. Je třeba vzít na vědomí,“ zdůrazňuje Silver, „že po skončení války až do jeho smrti Židé nepřetržitě Pia XII. uznávali za svého zachránce. Doufám,“ vyjádřil své přání rabin, „že kanonizace papeže Pia XII. bude moci rychle pokračovat, aby nejenom katolíci, ale celý svět mohl poznat dobro, které tento Boží muž vykonal.“

Autorka knihy, ke které rabin Silver napsal předmluvu, agentuře Zenit při té příležitosti řekla, že „Pius XII. v tichosti a bolesti, beze zbraní a bez vojska dokázal zachránit množství životů a poskytovat úlevu v soužení. Lze dokázat, že zachránil dokonce více životů než kdokoli jiný, včetně Oskara Schindlera i Raoula Wallenberga zároveň. Během války,“ říká sestra Margherita, „udělal papež Pius XII. pro záchranu Židů víc než kterákoli hlava státu, včetně Franklina Roosevelta či Winstona Churchilla, kteří měli k dispozici vojenské prostředky. Jedinou hlavou státu na celém světě, která zachránila tisíce Židů a neměla k dispozici žádné vojenské prostředky, byl Pius XII.“

-rv-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

nevyvolává žádnou hrůzu ani zděšení, ačkoliv jsou zde zničeny hodnoty, které nevyváží všechny poklady světa? A přitom nás na to Pán výslovně upozorňuje: „Co prospěje člověku, i kdyby si získal třeba celý svět, ale utrpěl škodu na své duši? Anebo jakou náhradu dá člověk za svou duši?“ Jestliže někomu takové pojmy nic neříkají, nevidí jejich cenu pro svou slepotu, která vůbec není schopna vnímat, jak nekonečné poklady mu byly nabídnuty a svěřeny.

Největší celosvětová katastrofa se odehrála hned na počátku lidské existence, když dal člověk přednost ďáblu před svým Bohem a dovolil mu, aby vstoupil do jeho prostředí a jeho dějin. Vzpoura proti Bohu porušila nejzákladnější „přírodní zákon“, zákon všeho bytí. Tak jako Bůh nestvořil smrt, nestvořil ani katastrofy a záhubu. Všechna přírodověda nezná svět takový, jaký byl, když vyšel z ruky Stvořitele, zná pouze svět ve stavu porušenosti, do jakého byl přiveden zneužitím lidské svobody. I když za každým lidským hříchem nenásleduje bezprostředně trest, každý hřích přispívá k onomu stavu poroby, ve které svět stále sténá, a my musíme počítat s tím, že hříchem rozšiřujeme prostor pro síly Zla, které nesledují nic jiného než naši záhubu.

Pán svou smrtí a svým zmrtvýchvstáním přemohl hřích a smrt, nikoliv však v tom smyslu, že by nás hříchu a smrti jednou provždy zbavil, nýbrž ukázal nám svým životem i slovem spolehlivou cestu, jak se ze stavu prokletí, do kterého jsme sami dobrovolně proti jeho vůli sestoupili, můžeme vrátit do stavu milosti a věčného života: je to cesta věrného následování našeho Pána. V tomto věrném následování se však i ono soužení a strádání, které nás nadále stíhá a bude stíhat stejně neod-

vratně, jako nás všechny čeká smrt, může proměnit v nástroj a prostředek zásluhy a konečné spásy. Neboť tak jako Adamův hřích nepostihl svými následky jen Adama, ale nás všechny, a tak jako i naše hříchy těžce postihují nejen nás, ale všechny, tak i naše věrné následování Krista přispívá jak k naší vlastní záchraně a naší spáse, tak k prospěchu a spáse všech.

Není to náhoda, že zprávám o katastrofách a neštěstích podobného druhu říkáme „Jobovy zvěsti“. Job se stal emblematickou postavou, kterou postihlo všechno zlé, co jen může člověka na tomto světě potkat: od ztráty všeho majetku až po ztrátu zdraví i dobrého jména. Job, ačkoliv ještě neměl před sebou onen příklad k následování, jaký pro nás představuje Boží Syn, přímo v protikladu k starozákonní mentalitě ukazuje na skutečnost, že Boží pohled a hodnocení takto postiženého člověka se radikálně liší od pohledu a hodnocení lidí. Jeho příběh také, a to nikoliv pouze symbolicky, poukazuje na skutečného původce všech temných stránek našeho života. Nad troskami svého domu bude sotva kdo číst knihu Job. Ale ten, kdo si již dříve osvojil její vzácné naučení, jistě má blíže k oné pro mnohé tak těžce stravitelné větě: „Pán Bůh dal, Pán Bůh vzal, buď jméno Páně pochváleno.“ Třetí část této věty nám dělá potíže potud, pokud nás jen děsí její druhá část a nejsme hluboce přesvědčeni o plné platnosti oné první části. Job víru této své věty formuluje také slovy: „Dobré jsme od něho přijali a zlé přijímat nemáme?“ Tento jeho postoj vychází z hlubokého přesvědčení, že cokoliv nám Bůh posílá, ať se to lidským očím jeví jakkoliv nepochopitelně, posílá nám to jako projev své trvalé dobroti. A Hospodin také toto je-

ho přesvědčení výslovně potvrzuje a přijímá. Představil Joba ostatním nejen jako těžce zkušenošného, ale také jako svého vyvoleného, který je pro všechny pozhánáním, protože právě jeho přimluva jim vyprosí odpuštění jejich vin.

Jestliže jsme kdysi žili v jakémisi nevysloveném přesvědčení, že pohromy a katastrofy mohou potkat kohokoliv, jen ne nás, zkušenosti poslední doby nás stále více přesvědčují, že i v tomto ohledu nevíme dne ani hodiny. „Kdyby hospodář věděl, kdy přijde zloděj, nedovolil by mu, aby se mu prokopal do domu.“ Protože ani my to nevíme, musíme být na to připraveni, ale tato příprava se netýká jen protipovodňových a jiných opatření. Ta jsou jistě potřebná, ale stejně, ba ještě více jsou pro nás potřebná taková opatření, která v nás upevňují a prohlubují přesvědčení, že jsme děti dobrotivého Otce, který má přesně spočteny i všechny naše vlasy. To nás musí naučit také správnému vztahu k nám samým i k našemu majetku.

Kdo žije v přesvědčení víry, že všechno to, co svou prací vytváří, není jen výsledek jeho přičinění a dovednosti, ale je to především Boží dar, nepokládá se za svrchovaného pána všeho toho, co je a co má, ale pouze za správce hřiven Bohem svěřených. Proto je také připraven to Bohu kdykoliv vrátit a odevzdává mu svůj majetek také tím, že mu ho zasvěcuje a žehná. Sochy a obrazy svatých se nemají v domě nacházet jako dekorační předměty. Ony nám připomínají ono pravé společenství, do kterého patříme a ke kterému jsme povoláni, protože zde na zemi nemáme trvalý příbytek. Tito svatí v našem domě jsou také vyznáním naší víry v posvěcující a pomáhající přítomnost Božích přátel, kteří tvoří skutečný štít proti úkladům zlého nepřite-

le. Ale kdo ještě dnes rozsvěcuje za bouře posvěcenou hromničku? Dnes jsou i mezi kněžími někteří, kteří zpochybňují význam požehnaných předmětů a svěcené vody. Ale všechny tyto pochybnosti jsou jen projevem sekularizovaného smýšlení a ztráty opravdové víry. I kdyby nás úcta k posvěceným předmětům neochránila ihned od všeho zlého, ochrání nás každopádně od všeho ještě horšího a především od toho nejhoršího. Ostatně není málo těch příkladů, kdy se ničivá záškodnická moc temných sil zcela zřetelně a přímo zázračně vyhnula právě těm místům, která byla výslovně svěřena ochraně Panny Marie, andělů a svatých. Deně procházím kolem sošky svatého Josefa, která stojí na poličce v rohu schodiště mezi patry našeho domu. Dívám se na ni vždy s úctou. Ačkoliv tento dům doslova skákal při detonacích kolem padajících bomb, svatý Josef zůstal stát na svém místě a stojí tam dodnes. Svým pevným postojem na vratké poličce uchránil před pádem nejen Ježíška ve své náruči, ale také všechny obyvatele tohoto domu.

Dříve či později budeme muset svému Pánu vrátit všechno, i svůj pozemský život. Je jen jedna jediná opravdová katastrofa, které se musíme oprávněně obávat, a tou je ztráta našeho Boha. Nic nemůže chybět tomu, kdo žije v náruči svého nebeského Otce, který je stejně nekonečně moudrý. Je stejně nekonečně vševědoucí jako je nekonečně spravedlivý. Je stejně nekonečně milosrdný. Je stejně nekonečně všemohoucí, jako je nekonečně milující. „Hospodin je mé světlo a má spása, koho bych se bál, Hospodin je zástita mého života, před kým bych se třásl!“

-/š-

Pondělí 20. 7. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Octava dies (537): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:35 Jan Sarkander 7:15 Pro víta mundi (113): sr. Diana Marie Ludmila Dvořáková, OP 7:50 Cesty za poznáním: Chella, Abu Mena, Byzantská Moldávie 8:20 Noční univerzita: P. Tomáš Holub - Pokání a naše úhybné manévry 9:20 Druhé čtení 9:45 O novom živote starého kláštera 9:50 Čteme z křesťanských periodik 10:00 V posteli chit-chat (6. díl) 10:50 Přírodní záranky Evropy (10/12): Místa mýtů a legend 11:40 Pro zdraví (12): Fair trade 11:45 O pasáčku Asafovi (2/14) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Václav Hudeček - Gala koncert v Luhačovicích 12:55 Léta letí k andělům (12): P. Miroslav Herold, SJ 13:15 Potkal jsem Boha v temnotě 13:45 Kaplička pana Zemana 13:50 Amman 14:20 Mongolsko včera a dnes IV. [P] 14:50 Činnost Muzea romské kultury v roce 2006 15:05 Kousek nebe 15:25 Obnova Konga skrze výchovu 15:45 Čteme z křesťanských periodik 15:55 H2Onews 16:05 Vy, kteří jste zůstali 16:20 Pro víta mundi (20): Anděla Bilková 17:00 Pro zdraví (12): Fair trade 17:05 Slunce ve tváři 17:35 Octava dies (537): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 18:05 Činnost Muzea romské kultury v roce 2006 18:20 Na koberečku (60) 18:35 O pasáčku Asafovi (3/14) [P] 18:45 V posteli chit-chat (6. díl) 19:35 Zrnko v perle Karibiku 19:50 Zpravodajské Noeviny 20:00 Z pokladů duše 20:05 Zikův svět zvířat (4. díl) 20:30 Přírodní záranky Evropy (11/12): Extrémní přírody [P] 21:20 Na koberečku (61) 21:35 Primiční homilie P. Františka Hanáčka 22:00 H2Onews 22:10 Václav Hudeček - Gala koncert v Luhačovicích 23:00 O novom živote starého kláštera 23:05 Zpravodajské Noeviny 23:15 Mongolsko včera a dnes IV. 23:45 Druhé čtení 0:10 Jan Sarkander 0:50 Čteme z křesťanských periodik 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 21. 7. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Noční univerzita: P. Tomáš Holub - Pokání a naše úhybné manévry 7:15 Kulatý stůl na téma: 100 let skautského hnutí 8:45 Na koberečku (61) 9:00 Pro víta mundi (113): sr. Diana Marie Ludmila Dvořáková, OP 9:40 Skanzen Michalův statek [P] 9:50 GOODwillBOY 10:20 Slunce ve tváři 10:50 Druhá šance (11/15) Mongolsko včera a dnes IV. 11:45 O pasáčku Asafovi (3/14) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Presence - hudební chvály 13:15 Octava dies (537): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:45 Kousek nebe 14:05 Jan Sarkander 14:45 Přírodní záranky Evropy (11/12): Extrémní přírody 15:35 Skanzen Michalův statek 15:50 O novom živote starého kláštera 15:55 Zpravodajské Noeviny 16:05 Na křídlech ducha 16:45 Léta letí k andělům (12): P. Miroslav Herold, SJ 17:05 Mikroregion Třemšín (6/9) 17:15 Činnost Muzea romské kultury v roce 2006 17:30 Druhé čtení 17:55 Na koberečku (61) 18:10 Dětská televize (6/2009) 18:35 O pasáčku Asafovi (4/14) [P] 18:45 GOODwillBOY 19:15 Mongolsko včera a dnes IV. 19:45 O novom živote starého kláštera 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Bez hábitu: řád Milosrdných bratří 21:05 Historie válečného letectví (14/14): Korea - konečná fáze 21:35 Zpravodajské Noeviny 21:45 Činnost Muzea romské kultury v roce 2006 22:00 Pro víta mundi (113): sr. Diana Marie Ludmila Dvořáková, OP 22:35 Kulatý stůl na téma: 100 let skautského hnutí 0:05 O novom živote starého kláštera 0:10 Kousek nebe 0:30 Zpravodajské Noeviny 0:40 Bez hábitu: řád Milosrdných bratří 1:40 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 22. 7. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Historie válečného letectví (14/14): Korea - konečná fáze 6:45 O novom živote starého kláštera 6:50 Skanzen Michalův statek 7:05 Na křídlech ducha 7:45 Cesty za poznáním: Chella, Abu Mena, Byzantská Moldávie 8:15 Hlubinami vesmíru (6) - červenec 2007

9:15 Mikroregion Třemšín (6/9) 9:25 Dětská televize (6/2009) 9:50 V posteli chit-chat (7. díl) 10:40 O novom živote starého kláštera 10:45 Jan Sarkander 11:25 Kousek nebe 11:45 O pasáčku Asafovi (4/14) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 O novom živote starého kláštera 12:10 Pro zdraví (12): Fair trade 12:15 Přírodní záranky Evropy (11/12): Extrémní přírody 13:05 Bez hábitu: řád Milosrdných bratří 14:05 Mikroregion Třemšín (6/9) 14:15 Hlubinami vesmíru (6) - červenec 2007 15:15 Na křídlech ducha 15:55 Zpravodajské Noeviny 16:05 Octava dies (537): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 16:35 Čteme z křesťanských periodik 16:45 Skanzen Březno Isarno 17:05 Dětská televize (6/2009) 17:30 Činnost Muzea romské kultury v roce 2006 17:45 Léta letí k andělům (12): P. Miroslav Herold, SJ 18:05 Mongolsko včera a dnes IV. 18:35 O pasáčku Asafovi (5/14) [P] 18:45 V posteli chit-chat (7. díl) 19:35 Skanzen Michalův statek 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (2. díl) 21:05 Legrace za pár drobných [P] 21:20 Historie válečného letectví (14/14): Korea - konečná fáze 21:50 Zpravodajské Noeviny 22:00 Pro zdraví (13): Proměnit utrpení 22:05 Kousek nebe 22:25 Na křídlech ducha 23:05 H2Onews 23:15 Hlubinami vesmíru (6) - červenec 2007 0:15 Václav Hudeček - Gala koncert v Luhačovicích 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 23. 7. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Primiční homilie P. Františka Hanáčka 6:40 Presence - hudební chvály 7:50 Mikroregion Třemšín (6/9) 8:00 Pro zdraví (13): Proměnit utrpení 8:05 Přírodní záranky Evropy (11/12): Extrémní přírody 8:55 Čteme z křesťanských periodik 9:05 Legrace za pár drobných 9:20 Na koberečku (61) 9:35 Dětská televize (6/2009) 10:00 GOODwillBOY 10:30 O novom živote starého kláštera 10:35 Skanzen Michalův statek 10:50 Historie válečného letectví (14/14): Korea - konečná fáze 11:20 Kousek nebe 11:40 O novom živote starého kláštera 11:45 O pasáčku Asafovi (5/14) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Reykjavík 12:35 Mongolsko včera a dnes IV. 13:05 Pro víta mundi (20): Anděla Bilková 13:45 Pro zdraví (13): Proměnit utrpení 13:50 Přírodní záranky Evropy (11/12): Extrémní přírody 14:40 Octava dies (537): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 15:10 Slunce ve tváři 15:40 Činnost Muzea romské kultury v roce 2006 15:55 Zpravodajské Noeviny 16:05 Na křídlech ducha 16:45 Legrace za pár drobných 17:00 Kousek nebe 17:20 Přírodní záranky Evropy (11/12): Extrémní přírody 18:10 Skanzen Michalův statek 18:25 Starobělské Lurdy 18:35 O pasáčku Asafovi (6/14) [P] 18:45 GOODwillBOY 19:15 Na koberečku (61) 19:30 Mikroregion Třemšín (6/9) 19:40 Čteme z křesťanských periodik 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Cesta k andělům (6) 20:45 Přírodní záranky Evropy (11/12): Extrémní přírody 21:35 Zpravodajské Noeviny 21:45 Noční univerzita: P. Tomáš Holub - Pokání a naše úhybné manévry 22:45 Octava dies (537): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:15 Na koberečku (61) 23:30 Starobělské Lurdy 23:35 Cesta k andělům (6) 0:15 Presence - hudební chvály 1:25 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 24. 7. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Dětská televize (6/2009) 6:40 Kousek nebe 7:00 Mikroregion Třemšín (6/9) 7:10 Pro zdraví (13): Proměnit utrpení 7:15 Říkají to filmem (8. díl): PhDr. Tereza Brázdová 8:15 Mongolsko včera a dnes IV. 8:45 Bez hábitu: řád Milosrdných bratří 9:45 Skanzen Michalův statek 10:00 V posteli chit-chat (8. díl) 10:50 Cesta k andělům (6) 11:30 Na koberečku (61) 11:45 O pasáčku Asafovi (6/14) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Legrace za pár drobných 12:20 Octava dies (537): Týdenní zpravodaj-

ství z Vatikánu 12:50 Cesta k andělům (6) 13:30 Na koberečku (61) 13:45 Mongolsko včera a dnes IV. 14:15 Skanzen Michalův statek 14:30 Přírodní záranky Evropy (11/12): Extrémní přírody 15:20 Slunce ve tváři 15:50 Starobělské Lurdy 15:55 Zpravodajské Noeviny 16:05 Kulatý stůl na téma: 100 let skautského hnutí 17:35 Zikův svět zvířat (4. díl) 18:00 Pro víta mundi (113): sr. Diana Marie Ludmila Dvořáková, OP 18:35 O pasáčku Asafovi (7/14) [P] 18:45 V posteli chit-chat (8. díl) 19:35 Starobělské Lurdy 19:40 Mikroregion Třemšín (6/9) 19:50 H2Onews [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Kulatý stůl: Návštěva Svatého otce v ČR 21:35 Primiční homilie P. Františka Hanáčka 22:00 Octava dies (537): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 22:30 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (2. díl) 23:30 Přírodní záranky Evropy (11/12): Extrémní přírody 0:20 Starobělské Lurdy 0:25 Mongolsko včera a dnes IV. 0:55 H2Onews 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 25. 7. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (2. díl) 7:15 Kulatý stůl na téma: 100 let skautského hnutí 8:45 Dětská televize (6/2009) 9:10 Zikův svět zvířat (4. díl) 9:35 Hrdinové Nového zákona (10): červen 9:50 Čteme z křesťanských periodik [P] 10:00 Mongolsko včera a dnes IV. 10:30 Činnost Muzea romské kultury v roce 2006 10:45 Cesty za poznáním: Mesa Verde, Grand Staircase, Naivasha 11:15 Na koberečku (61) 11:30 Mikroregion Třemšín (6/9) 11:40 Pro zdraví (13): Proměnit utrpení 11:45 O pasáčku Asafovi (7/14) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Angelus Domini 12:05 Na křídlech ducha 12:45 O novom živote starého kláštera 12:50 Legrace za pár drobných 13:05 Presence - hudební chvály 14:15 Přírodní záranky Evropy (11/12): Extrémní přírody 15:05 Pro zdraví (13): Fair trade 15:10 Slunce ve tváři 15:40 Skanzen Michalův statek 15:55 H2Onews 16:05 Mongolsko včera a dnes IV. 16:35 Činnost Muzea romské kultury v roce 2006 16:50 Bez hábitu: řád Milosrdných bratří 17:50 Cesta k andělům (6) 18:35 O pasáčku Asafovi (8/14) [P] 18:45 Skanzen Michalův statek 19:00 Čteme z křesťanských periodik 19:10 Pro zdraví (13): Proměnit utrpení 19:15 Mikroregion Třemšín (6/9) 19:25 Druhé čtení [P] 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Hlubinami vesmíru (6) - červenec 2007 21:05 Historie válečného letectví (14/14): Korea - konečná fáze 21:35 Noční univerzita: P. Petr Karas - Bůh nikomu nestrání [P] 22:35 Druhé čtení 23:00 Říkají to filmem (8. díl): PhDr. Tereza Brázdová 0:00 Slunce ve tváři 0:30 Pro zdraví (13): Proměnit utrpení 0:35 Zpravodajské Noeviny 0:45 Pro víta mundi (113): sr. Diana Marie Ludmila Dvořáková, OP 1:25 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 26. 7. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Evangelium [P] 6:25 Druhé čtení 6:50 Bez hábitu: řád Milosrdných bratří 7:50 Primiční homilie P. Davida Boumy 8:10 Mikroregion Třemšín (7/9) 8:20 Hrdinové Nového zákona (10): červen 8:35 Legrace za pár drobných 8:50 Mikroregion Třemšín (6/9) 9:00 Skanzen Michalův statek 9:15 Mongolsko včera a dnes IV. 9:45 Pro víta mundi (112): Eva Budzáková 10:20 Evangelium 10:25 Záznam primiční mše svatě P. Poláčka [P] 11:30 Slunce ve tváři 12:00 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. [L] 12:10 Pro zdraví (13): Proměnit utrpení 12:15 Zpravodajský souhrn týdne 12:45 Evangelium 12:55 Cesty za poznáním: Reykjavík 13:25 Noční univerzita: P. Petr Karas - Bůh nikomu nestrání 14:25 Legrace za pár drobných 14:40 Cesta k andělům (6) 15:20 Říkají to filmem (8. díl): PhDr. Tereza Brázdová 16:20 Skanzen Michalův statek 16:35 Přírodní záranky Evropy (11/12): Extrémní přírody 17:25 Historie válečného letectví (14/14): Korea - konečná fáze 17:55 Zikův svět zvířat (5. díl) [P] 18:20 Evangelium 18:30 Kulatý stůl 20:00 Z pokladů duše 20:05 Octava dies (538): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:35 Benefiční koncert 21:45 Činnost Muzea romské kultury v roce 2006 22:00 Druhé čtení 22:25 Bez hábitu: řád Milosrdných bratří 23:25 Cesta k andělům (6) 0:05 Zpravodajský souhrn týdne 0:35 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (2. díl) 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

PLODNOST MANŽELSTVÍ

Znamená „plodné manželství“ hodně dětí, nebo pod tento pojem můžeme zahrnout i bezdětný svazek dvou lidí, jež se rozhodnou zasvětit život něčemu jinému? Co je to přirozené plánování rodičovství? Jak se na sexualitu dívá Jan Pavel II.? Nejnovější číslo časopisu **RODINNÝ ŽIVOT** se zabývá plánováním rodičovství, plodností a sexualitou v manželství. V dalších článcích se čtenáři dozví, jak jednat s dospívajícím potomkem, nebo jakou dovolenou vybrat, aby přispěla k oživení vztahu mezi partnery. O starozákonní Evě, matce všeho živého, se můžete dočíst v rubrice duchovní život. Ani v tomto čísle nechybějí soutěže pro děti i dospělé, křížovka, nabídka zajímavých knih, informace o programech pro celou rodinu nebo originálně pojatý recept.

Předplatné či ukázkové číslo si můžete objednat na adrese: Centrum pro rodinný život, Biskupské nám. 2, 771 01 Olomouc • tel. 587 405 250 • e-mail: rodina@arcibol.cz.

Biskupství královéhradecké Vás zve na DIECEZNÍ POUŤ

15. srpna 2009 na Hoře Matky Boží u Králík

Program: 9.00 ranní modlitba • 10.00 mše svatá • 12.30 přednášky – „Po stopách apoštola Pavla“ (P. Jan Šlégr), „Nezabiješ! To pro vojáky neplatí?“ (Mons. Tomáš Holub), „Panna Maria v ikonách“ (P. Radek Martínek); možnost sportu a programu pro děti • 14.00 katecheze „Ve víře jsme hlasatelé, nikoliv údržbáři“ (Mons. Tomáš Holub) • 15.00 závěrečné požehnání. **Nabídka pro mládež:** pěší putování ve dnech 10.–14. srpna 2009, v pátek večer koncert a vigilie v bazilice – podrobné informace u kaplanů pro mládež nebo na DCM (dcm@diecezehk.cz). **Aktuální informace na www.diecezehk.cz.**

Klášteřec (Olšany u Šumperka), kostel Zvěstování Panny Marie, **MARIÁNSKÁ PRVNÍ SOBOTA** ke klášterecké Madoně, **1. srpna 2009 – program:** 14.00 sv. růženec (sv. smíření), 14.30 katecheze, 15.00 korunka k Božímú Milosrdenství, 15.30 adorace, 16.00 mše sv., 17.00 litanie a zasvěcení Panně Marii. Srdečně zvu farnost a Rodina Neposkvrněné. Přijďte obnovit svá srdce a pomoci obnovit pohraničí! Nejbližší železniční stanice Bohutín, chodníkem kolem řeky Moravy, 1 km severozápadně.

VYŠLA NOVÁ ENCYKLIKA

Ve vatikánském tiskovém středisku byla v úterý 7. července 2009 představena nová a s velkým zájmem očekávaná encyklika Benedikta XVI. Caritas in Veritate. Prezentace se zúčastnili kardinálové Renato Raffaele Martino a Paul Josef Cordes, předsedové Papežských rad „Iustitia et Pax“ a „Cor Unum“, sekretář „Iustitia et Pax“ Mons. Giampaolo Crepaldi a ekonom boloňské univerzity Stefano Zamagni.

Kardinál Martino připomněl, že encyklika zapadá do tradice sociálních encyklik a reaguje na některé změny posledních let, především na fenomén globalizace. Kardinál Cordes novou encykliku označil za „světlo pro společnost“ a pro křesťany, kterým připomíná centralitu člověka. Říká: „Připomíná Populorum Progressio, dnešní encyklika jasně říká: Církev nenabízí technická řešení a ani minimálně se nevměšuje do politiky států. *Sociální nauka církve není »třetí cestou«, tedy politickým programem, který má být uskutečněn, aby se dosáhlo dokonalé společnosti.*“

„Sociální nauka je součástí evangelizace, na druhou stranu, člověka nelze zúžit na jeho sociální život,“ dodává kardinál Cordes. -rv-

Liturgická čtení

Neděle 19. 7. – 16. neděle v mezidobí

1. čt.: Jer 23,1–6

Ž 23(22),1–3a.3b–4.5.6

Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)

2. čt.: Ef 2,13–18

Ev.: Mk 6,30–34

Slovo na den: Aby byli sami.

Pondělí 20. 7. – nez. pam.

sv. Apolináře

1. čt.: Ex 14,5–18

Ex 15,1–2.3–4.5–6

Odp.: 1a (*Zpívejte Hospodinu, neboť je velmi vznešený.*)

Ev.: Mt 12,38–42

Slovo na den: Řekli: „Chceme vidět znamení.“

Úterý 21. 7. – nez. pam. sv. Vavřince z Brindisi

1. čt.: Ex 14,21–15,1

Ex 15,8–9.10+12.17

Odp.: 1a (*Zpívejte Hospodinu, neboť je velmi vznešený.*)

Ev.: Mt 12,46–50

Slovo na den: Moji příbuzní.

Středa 22. 7. – památka sv. Marie Magdalény

1. čt.: Pis 3,1–4a nebo 2 Kor 5,14–17

Ž 63(62),2.3–4.5–6.8–9

Odp.: 2b (*Má duše po tobě žízní, Pane, můj Bože!*)

Ev.: Jan 20,1.11–18

Slovo na den: Pověz mi, kam jsi ho položil?

Čtvrtek 23. 7. – svátek sv. Brigity

1. čt.: Gal 2,19–20

Ž 34(33),2–3.4–5.6–7.8–9.10–11

Odp.: 9a (*Okuste a vízte, jak je Hospodin dobrý.*)

Ev.: Jan 15,1–8

Slovo na den: Čistí.

Pátek 24. 7. – nez. pam. sv. Šarbela Makhlufa

1. čt.: Ex 20,1–17

Ž 19(18),8.9.10.11

Odp.: Jan 6,68b (*Pane, ty máš slova věčného života.*)

Ev.: Mt 13,18–23

Slovo na den: Trní.

Sobota 25. 7. – svátek sv. Jakuba

1. čt.: 2 Kor 4,7–15

Ž 126(125),1–2ab.2cd–3.4–5.6

Odp.: 5 (*Kdo sejí v slzách, žnout budou s jásotem.*)

Ev.: Mt 20,20–28

Slovo na den: Můžeme.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

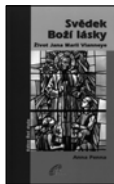
18. – 25. ČERVENCE 2009

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedeno do první modlitby dne:	NE 19. 7.		PO 20. 7.		ÚT 21. 7.		ST 22. 7.		ČT 23. 7.		PÁ 24. 7.		SO 25. 7.			
Antifona	1136	1262	1150	1278	1166	1295	1768	1990	1768	1990	1213	1346	1673	1892		
Žalm	784	883	783	881	783	881	783	881	783	881	784	883	786	884		
Ranní chvály:																
Hymnus	1136	1263	1151	1279	1166	1296	1433	1611	1769	1990	1213	1346	1438	1617		
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1434	1612	1770	1991	1214	1347	1438	1618		
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	813	813	813	914	1214	1347	813	914		
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1155	1283	1170	1300	1434	1612	1770	1991	1217	1351	1674	1894		
Antifona k Zach. kantiku	706	796	1155	1284	1170	1300	1435	1613	1780	2001	1218	1351	1439	1618		
Prosby	1140	1268	1155	1284	1171	1300	1771	1992	1771	1992	1218	1351	1675	1894		
Závěrečná modlitba	706	796	1156	1610	1433	1610	1435	1613	1437	1616	1218	1616	1439	1618		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1187	1318	792	890	1219	1353	792	890		
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1773	1994	1221	1356	1676	1895		
Závěrečná modlitba	706	796	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1437	1616	1222	1356	1439	1618		
Nešpory:																
SO 18. 7.																
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1160	1290	1176	1307	1435	1613	1774	1995	1223	1358	807	907
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1436	1614	1775	1997	1224	1358	808	908
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1776	1997	1776	1997	1224	1359	808	908
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1164	1294	1180	1310	1436	1614	1777	1999	1226	1361	810	911
Ant. ke kant. P. M.	705	796	706	796	1164	1294	1180	1310	1436	1615	1780	2001	1227	1361	706	797
Prosby	1135	1261	1149	1277	1165	1294	1180	1310	1778	2000	1778	2000	1227	1362	811	911
Záv. modlitba	706	796	706	796	1165	1610	1433	1610	1435	1613	1437	1616	1227	1616	707	798
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

SVĚDEK BOŽÍ LÁSKY • ŽIVOT JANA MARIÍ VIANNEYE

Anna Penna • Z italštiny přeložila Milena Macková
Životní příběh svatého faráře arského, Jana Marií Vianneye, který je doprovázen úryvkem jeho kázání.
Paulinky • Druhé vydání
Brož., 125x200 mm, 104 stran, 118 Kč

MUŽI A ŽENY JSOU Z RÁJE • PRŮVODCE TEOLOGIÍ TĚLA JANA PAVLA II.

Mary Healyová • Z angličtiny přeložil Karel D. Skočovský
Pokud chceme objevit skutečný význam muže a ženy a důvody, proč se k sobě chováme tak, jak se chováme, pak musíme pátrat nejen v naší psychice nebo v typickém chování, ale – a to je mnohem důležitější – v tom, co nám Bůh zjevil o našich úplných počátcích. Tajemství muže a ženy je třeba hledat v biblickém příběhu prvního páru, Bohem stvořeného a postaveného do zahrady Edenu na úsvitu lidské historie. K tomu nás zve Jan Pavel II. ve své Teologii těla. Malým průvodcem jeho práce je kniha profesorky biblistky dr. Mary Healyové.
Paulinky • Brož., 135x205 mm, 120 stran, 128 Kč

VNITŘNĚ ZAKOUŠET • ESEJE PRO DUCHOVNÍ CVIČENÍ

Tomáš Špidlík • Z italštiny přeložil Pavel Ambros
Doba duchovních cvičení je vhodná pro vnímání vnitřních podnětů a objevování realizovatelných idejí. Snad si ani nejsme

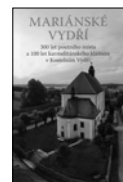
dostatečně vědomi důležitosti tohoto tvrzení. Název nové knihy vychází z přesvědčení Ignáce z Loyoly: „Nenasycuje a neuspokojuje duši, jestliže mnoho ví, nýbrž pocituje-li a zakouší věci vnitřně.“ Exerciemi vystupujeme na horu, abychom se sjednotili s Pánem. Špidlíkův průvodce je neocenitelnou pomocí pro všechny, kdo se na exercicie vydávají a chtějí se učit rozpoznávat Boží působení ve svém životě, aby se poté vraceli z „hory“ občerstvení tak jako apoštolové.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o. • Váz., přebal, 392 stran, 350 Kč

MARIÁNSKÉ VYDRÍ

Gorazd Cetkovský, O.Carm. – Jindřich Zdík Charouz, O.Praem. (kapitola I-1)

Výroční publikace zachycující historii 300 let poutního místa a 100 let karmelitánského kláštera v Kostelním Vydrí.

Karmelitánské nakladatelství
Křídový papír, brož., 127x200 mm, 112 stran, 149 Kč

PROBOUZENÍ

Marek Vácha

Autor se ve své knize dělí se čtenáři o vlastní reflexe a prožitky. Některé texty se zrodily z náhodně zachycených myšlenek a v autorově mysli rozehrály sled spontánních úvah o naší civilizaci, přírodě a katolické církvi. Jiné zaujmou autentickým zachycením pocitů a existenciální naléhavostí, s nimiž se autor zamýšlí především nad vlastní rolí v tomto světě.

Cesta • Brož., 115x160 mm, 130 stran, 98 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 1
147/2002
P. P.

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1